

CETURTĀ NODAĻA

SMIRNAS DRAUDZES PERIODS

Atklāsmes Grāmata 2:8-11

Un Smirnas draudzes eņģelim raksti: tā saka Pirmais un Pēdējais, kas bija miris un tapis dzīvs:

Es zinu tavus darbus un ciešanas, un nabadzību [Latv. Bībele: “Es zinu tavus grūtumus un nabadzību.”–Tulk.], bet tu esi bagāts, un ka tevi zaimo tie, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet ir sātana sinagoga.

Nebīsties par to, ka tev būs jācieš! Redzi, velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti. Jums būs bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.

Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm. To, kas uzvar, neievainos otrā nāve.

IEVADS

Lai atsvaidzinātu jūsu atmiņu, es gribu vēlreiz vērst uzmanību uz to, kā mums izdevās noskaidrot, kas bija šie vēstneši dažādajiem draudzes periodiem. Dievs pēc Savas suverēnās gribas ir parūpējies par to, lai Jaunās Derības draudzes vēsture netiktu nozaudēta, tāpat kā Viņš parūpējās, lai nepazustu Israēla vēsture, ievietodams to Bībelē un mūsdienās apstiprinādams to ar neskaitāmiem rakstu ruļļiem, māla traukiem un citiem artefaktiem, kurus ir atraduši un izskaidrojuši arheologi. Patiesībā, mūsu rīcībā ir vesela Bībeliskās vēstures reportāža, sākot no pirmās lapas līdz pat šai dienai. Tādā veidā mēs, lasot vēsturi, varam noskaidrot, kurš vīrs jeb vīri šajos dažādajos periodos visvairāk atbilda Dieva oriģinālajam paraugam – apustulim Pāvilam. Mūsu pētījumam atbilst tie vīri, kurus Dievs lietoja, lai atvestu Savus ļaudis atpakaļ pie Patiesības Vārda. Pēc tam starp viņiem katrā periodā ir jābūt vienam, kurš visskaidrāk izceltos kā vistuvākais Vārda paraugam un spēkam. Šis cilvēks tad arī būs īstais vēstnesis. Arī draudzes periodi tika atrasti, studējot vēsturi. Vienkārši ir jālasa par šiem periodiem tieši tā, kā tas ir rakstīts Atklāsmes Grāmatā, un viss pilnīgi sakrīt ar vēsturi, kā TAM arī IR JĀBŪT. Tā kā šos draudzes periodus Dievs jau bija iepriekš pavēstījis, un to patiesais stāvoklis jau bija atklāts, tad visādā ziņā arī vēsturisko notikumu gaitai būtu jāatbilst tam, kā to izklāsta Bībele. Tas ir tik vienkārši; bet tieši vienkāršība ir šī Vārda atkodēšanas atslēga. Un tā, tomēr neskatoties uz visu to, es nebiju vien parasts pētnieks vai vēsturnieks; es tiecos pēc Garīgas izpratnes, un tos vīrus, kurus es izvēlējos, es izvēlējos tikai un vienīgi tad, kad biju saņēmis skaidru Dieva Gara piekrišanu. Tā ir patiesība, un Dievs pazīst manu sirdi.

VĒSTNESIS

Izmantojot mums Dieva doto principu, lai izvēlētos katra perioda vēstnesi, mēs nešauboties varam darīt zināmu, ka šajā pozīcijā Tas Kungs bija paaugstinājis Ireneju. Viņš bija varenā svētā vīra un ticības cīnītāja Polikarpa mācekļis. Un šaubu nav, ka, sēžot pie šī ievērojamā vīra kājām, Irenejs bija apguvis Kristieša rakstura īpašības un spēku, kuri kā straume plūda no šīs Dievam veltītās dzīves; jo Polikarps bija viens no patiesi izcilākajiem visu laiku svētajiem, ja skatāmies uz viņu nevainojamas dzīves gaismā. No tā, ko esat lasījuši, jūs atcerēsieties, ka Polikarps nomira mocekļa nāvē. Būdam pārkāpēji, lai bēgtu, un pārkāpēji, lai ļautu citam sevi paslēpt (un vēlāk šis cilvēks par to tiktu sodīts), viņš sevi atdeva nāvei. Taču pirms savas nāves viņš izteica lūgumu, un viņam tika atļauts divas stundas lūgt Dievu par saviem brāļiem Tai Kungā, par valdnieku, par saviem ienaidniekiem un saviem sagūstītājiem. Tāpat kā visu laiku stiprie svētie, tiecoties pēc labākas augšāmcelšanās, viņš nepadevās un atteicās noliegt To Kungu, un nomira ar mierīgu sirdsapziņu. Viņu nostādīja pie staba (pēc viņa paša lūguma viņu nepiesēja) un aizdedzināja sārtu. Uguns liesmas liecās prom no viņa ķermeņa, viņu neskardamas. Tad viņu caurdūra ar zobenu. Tanī brīdī no viņa caurdurtā sāna izšļācās ūdens, apdzēšot uguns liesmas. Patiesībā bija redzams, kā viņa gars aizlidoja prom kā balta dūja, kas iznāca no viņa krūtīm. Tomēr, neskatoties uz šādu varenu liecību, šis apustuļa Jāņa mācekļis nebija kareivīgs pret Nikolaīisma sistēmu, jo viņš pats nosliecās par labu organizācijai, neapzinādamies, ka šī vēlme pēc sadraudzības un tas, kas izskatījās pēc laba plāna Dieva darba sekmēšanai, patiesībā bija ienaidnieka viltība.

Ar Ireneju bija citādāk. Viņš bija kareivīgs pret jebkura veida organizāciju. Tāpat viņa dzīve, kuras laikā viņš kalpoja Tam Kungam, bija pilna ar Svētā Gara izpausmēm, bet Vārds tika mācīts ar īpašu skaidrību

un atbilstību oriģinālajai mācībai. Ir zināms, ka viņa draudzēs Francijā darbojās Gara dāvanas, jo svētie runāja mēlēs, pravietoja, augšāmcēla miroņus un dziedināja slimos ar ticības lūgšanu. Viņš redzēja, cik bīstama brālībā ir jebkura veida organizētība starp vecajiem, draudzes ganiem u.t.t. Viņš stingri stāvēja par saliedētu, Gara piepildītu lokālu draudzi, kurā darbojas Gara dāvanas. Un Dievs viņu pagodināja, jo svēto vidū izpaudās Dieva spēks.

Tāpat viņam arī bija skaidra izpratne jautājumā par Dieva Personību. Un, tā kā Viņš bija Polikarpa māceklis, kurš, savukārt, bija apustuļa Jāņa māceklis, mēs varam būt droši, ka viņa mācība par šo tematu bija tik pilnīga, cik vien tas ir iespējams. Izdevumā “*Svētie tēvi līdz Nikejai*” [Angļu val. “*Ante Nicene Fathers*”–Red.] 1. sējumā 412. lappusē mēs varam izlasīt viņa izklāstu par Dieva Personu: “Visi pārējie izteicieni tāpat izsaka vienas un tās pašas būtnes nosaukumu: Spēka Kungs, Tas Kungs, Visa Tēvs, Visuvarenais Dievs, Visuaugstais, Radītājs, Veidotājs un tamlīdzīgi; šie vārdi un nosaukumi neattiecas uz vairākām atšķirīgām būtnēm, bet gan uz vienu un to pašu.” Viņš skaidri norādīja, ka tie ir tikai un vienīgi nosaukumi, tādi kā Šāronas Roze [Latv. Bībelē “Šāronas Narcise”–Tulk.], spožā Rīta Zvaigzne, Daiļākais starp desmit tūkstošiem u.t.t. Nav vairāk, kā tikai VIENS Dievs. Viņa Vārds ir Kungs Jēzus Kristus.

Tādējādi, pateicoties viņa nelokāmajai uzticībai Vārdam, viņa apbrīnojamajai Svēto Rakstu izpratnei, un Dieva spēka klātbūtnei viņa kalpošanā, viņš ir pareizā izvēle šim periodam. Diemžēl, turpmāko periodu vēstnešos nebija tāda gara augļu, spēka un vadības Svētajā Garā un Vārdā līdzsvara.

SMIRNA

Smirnas pilsēta atradās nedaudz uz ziemeļiem no Efezas, Smirnas līča krastā. Pateicoties lieliskajai ostai, tas bija tirdzniecības centrs, slavens ar savu eksportu. Tā izcēlās arī ar retorikas, filozofijas, medicīnas, zinātņu un arhitektūras skolām. Tur dzīvoja daudz ebreju, un viņi ārkārtīgi pretojās kristietībai, pat vairāk nekā romieši. Faktiski Polikarpu, Smirnas pirmo bīskapu, nobendēja ebreji; un runā, ka ebreji apgānīja savu svēto dienu (sestdienu), lai sanestu malku, no kuras tapa viņa bērū ugunskurs.

Vārds “Smirna” nozīmē “rūgtums”, kas ir cēlies no vārda “mirres”. Mirres tika lietotas mirušo iebalzamēšanai. Tādējādi šī perioda nosaukumā mēs varam saskatīt divējādu nozīmi. Tas bija rūgts periods, piepildīts ar nāvi. Šie abi vīnogulāji vienas draudzes ietvaros vēl vairāk atdalījās viens no otra, un viltus vīnogulāja rūgtums pret patieso vīnogulāju bija pieaudzis. Nāve bija ne tikai viltus vīnogulāja sēkla, bet pat patiesajā vīnogulājā bija iekļuvusi atrofējoša paralīze un bezspēcība, tāpēc ka viņi jau bija ļāvušies attālināties no tīrās, šķīstās patiesības, kas bija pirmajos gados pēc Vasarsvētku dienas; bet katra patiesa ticīgā stiprums, garīgā veselība un mundrums ir tieši atkarīgi no tīra Dieva Vārda zināšanas un no nodošanas. Tam, kā tas ir redzams daudzos piemēros Vecajā Derībā. Organizācija strauji izpletās, veicinot draudzes locekļu līdzdarbošanās izzušanu, jo Svētā Gara vadība bija gāzta, un Vārds bija aizstāts ar ticības mācībām, dogmām un cilvēciskiem rituāliem. Kad Israēls iestājās nelikumīgās savienībās ar pasauli, un ar laulību palīdzību izveidoja apvienības, galu galā pienāca diena, kad pasaule guva virsroku, un Bābele aizveda Dieva tautu gūstā. Lūk, tad, kad viņi devās gūstā, viņiem bija priesteri, templis un Vārds. Bet, kad viņi no turienes atgriezās, viņiem bija rabīni, teoloģiska farizeju kārtība, sinagoga un talmuds. Un, kad atnāca Jēzus, viņi jau bija tā samaitājušies, ka Viņš nosauca viņus par viņu tēva, velna, bērniem, neskatoties uz faktu, ka pēc miesas viņi bija no Ābrahāma. Mēs redzam, ka tas pats notiek šajā periodā. Tomēr, kā “viss Israēls” nav *Israēls*, bet gan neliela grupiņa, kurā ir patiesie Garīgie izraēlieši; tāpat vienmēr būs kāda neliela patiesu kristiešu grupiņa, Kristus līgava, līdz kamēr Viņš atnāks pēc Savējiem.

Šajā pilsētā bija divi ievērojami templi. Viens bija uzcelts Zeva pielūgsmei, bet otrs bija uzcelts Sibillai. Un starp šiem diviem templiem atradās visskaistākais seno laiku ceļš, kuru sauca par Zelta Ielu. Es šajā līdzībā saskatu vēl dziļāku pagānisma iebrukumu kristietībā, kurš jau bija iesācies pirmajā periodā, taču, cik zināms, tobrīd bija sastopams vienīgi Romā. Šo abu, dieva un dievietes, tempļu apvienošanās ir sēkla Marijas kultam, kurā Marija tiek godāta un saukta par Dieva māti, un viņai tiek piedēvēti tituli un spēki, kas padara viņu līdzvērtīgu Jēzum Kristum. Šī Zelta Iela, kura tos savieno, simbolizē alkātību, kuras dēļ šie nikolaītu organizatori apvienoja valsti un baznīcu, jo viņi zināja, kādu bagātību un varu tas viņiem atnesīs. Ja Efezas Periods bija tikai dobe sēklām, no kurām tālāk nākotnē izaugs traģiskais Pergamas Periods; tad šis Smirnas Periods bija lietus, saule un barība, kas nodrošināja šo pretīgo trūdēšanu, kura nostiprinās draudzē elkdievību, kas ir garīga laulības pārkāpšana, no kuras tā vairs nekad neuzcelsies. Nāve sūcās iekšā draudzē, no saknes līdz zariem; un tie, kuri no tās baudīja, tie baudīja rūgtumu un nāvi.

Šis periods turpinājās no 170. līdz 312. mūsu ēras gadam.

SVEICIENS

Atklāsmes Grāmata 2:8: *“Tā saka Pirmais un Pēdējais, kas bija miris un tapis dzīvs.”*

“Pirmais un Pēdējais, Kurš bija miris un ir dzīvs.” Lūk, tie nav kāda cilvēka vārdi. Vienkāršs cilvēks (ja viņš varētu runāt no kapa) būtu teicis: “Es esmu pirmais un pēdējais, kurš bija dzīvs, bet ir miris.” Pirmais, kas notiek ar cilvēku – viņš piedzimst (viņš ir dzīvs), un pēdējais, kas ar viņu notiek – viņš nomirst. Tātad to nesaka cilvēks. To saka Dievība. Cilvēks (Ādams) paņēma dzīvību un pārvērtā to nāvē. Bet šis CILVĒKS (Jēzus) paņēma nāvi un pārvērtā to dzīvībā. Ādams paņēma nevainību un pārvērtā to par vainu. Bet šis paņēma vainu un pārvērtā to par taisnīgumu. Ādams paņēma paradīzi un pārvērtā to par drūmu tukšnesi; bet šis atgriežas, lai pārvērstu zemi, kas kratās un grīļojas no nelaimēm, vēl vienā Ēdenē. Ādams paņēma dzīvi, kas bija pilna ar prieka pilnu sadraudzību ar Dievu, un pārvērtā to par garīgas tumsas tukšnesi, no kura izauga viss grēks, morāls pagrimums, sāpes, ciešanas, maldi un samaitātība, kas karo cilvēku dvēselēs. Bet Viņš, no visas šīs traģiskās nāves un deģenerācijas, kas piepildīja visu cilvēci, radīja skaistuma un taisnīguma pilnu dzīvi; lai, tāpat kā grēks reiz valdīja uz nāvi, tā tagad cilvēki varētu valdīt taisnīgumā caur Viņu, Jēzu Kristu; un lai kāds bija pārkāpums, kaut arī tas patiešām bija drausmīgs, taču cik daudz lielāka ir Viņa Mūžīgās Dzīvības dāvana.

Lūk, Viņš staigā to vidū, kurus Viņš ir izpircis – Savas draudzes vidū. Un kas tad bija šie izpirktie? Vai tad daudzi no tiem nebija kā Pāvils – bendes un varmākas? Vai tad daudzi nebija kā mirstošais laupītājs, zagļi un cilvēku slepkavas? Viņi visi ir Viņa žēlastības trofejas. Viņi visi ir augšāmcelti no miroņiem; visi darīti DZĪVI Jēzū Kristū, Tajā Kungā.

Interesanti, vai jūs ievērojāt, kāds bija sveiciens pirmajam draudzes periodam un kāds tas bija šim periodam? Saliksim tos kopā: *“Tā saka Tas, kas tur labajā rokā septiņas zvaigznes un staigā septiņu draudžu vidū. Tā saka Pirmais un Pēdējais, kas bija miris un ir dzīvs.”* Tā ir viena un tā pati persona. Un Viņš dara mums zināmu, ka šī draudze pieder Viņam. Tāpat kā augļa sēkla atrodas augļa vidū, tā arī Viņš, Karaliskā Sēkla, atrodas draudzes vidū. Tā kā dzīvība ir tikai sēklā, tā arī Viņš ir draudzes dzīvības autors. Tas, ka Viņš staigā, nozīmē Viņa neatslābstošās rūpes par draudzi. Viņš ir Galvenais Gans, kurš uzrauga Savējos. Tās ir Viņa tiesības, jo šo draudzi Viņš nopirka ar Savām Paša asinīm. Šīs asinis ir Dieva asinis. Draudze pieder Dievam, Pašam Dievam. Viņš ir “Pirmais un Pēdējais”. Šis tituls nozīmē mūžību. Viņš bija miris un ir dzīvs. Viņš samaksāja šo cenu, tāpēc tikai un vienīgi Viņam ir īpašumtiesības uz Dieva templi. Viņš to pārvalda. Tur Viņš tiek pielūgts. Viņš ir aizskarts, ja kāds pārņem Viņa autoritāti un varu. Bez šaubām, tas, ka katrā periodā Viņš stādās priekšā kā Dievība, ir ar mērķi brīdināt un mierināt cilvēkus. Viņš brīdina viltus vīnogulāju, un Viņš mierina patieso vīnogulāju. Tas ir VIENS PATIESS VISUVARENS DIEVS. Sadzirdiet Viņu un dzīvojiet.

LAIKMETA STĀVOKLIS

Atklāsmes Grāmata 2:9: *“Es zinu tavus darbus un ciešanas, un nabadzību, bet tu esi bagāts, un ka tevi zaimo tie, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet ir sātana sinagoga.”*

Ir pilnīgi skaidrs, ka noteicošais šajā periodā ir ciešanas. Ja ciešanas bija arī pirmajā periodā, tad šeit ir pareģotas pieaugošas ciešanas viscaur šim otrajam periodam. Nav šaubu, ka sekojošie Pāvila vārdi attiecas uz visiem kristiešiem katrā periodā, lai kurā pasaules daļā viņi arī neatrastos. Vēstule Ebrejiem 10:32-38: *“Bet atcerieties iepriekšējās dienas, kurās jūs, gaismu saņēmuši, esat izcietuši smagu ciešanu cīņu, gan zaimos un mokās paši nodoti atklātam izsmieklam, gan arī kļuvuši par tādā veidā piemeklēto līdzdalībniekiem. Jo jūs esat cietumniekiem līdz cietuši un ar prieku uzņēmuši savas mantas nolaupestānu, zinādami, ka jums ir labāka un paliekama manta. Neatmetiet tāpēc savu pārlicību [Latv. Bībelē: “...savu cerības drosmi”–Tulk.], tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsoltījumu. “Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts.””*

Parasta biedrošanās ar īstu ticīgo labsirdīgiem cilvēkiem varēja maksāt nāvi, atlīdzībā par viņu laipnību.

Lūk, Tas Kungs Visuvarenais Dievs saka: “Es ZINU.” Lūk, Viņš staigā Savas tautas vidū. Lūk, Viņš, Sava ganāmpulka Galvenais Gans. Bet vai Viņš aptur vajāšanas? Vai Viņš aptur ciešanas? Nē, Viņš to nedara. Viņš vienkārši saka: “Es ZINU tavas ciešanas – Es nebūt neesmu vienaldzīgs pret tavām ciešanām.” Kāds klupšanas akmens tas ir daudziem cilvēkiem! Tāpat kā tas bija ar Israēlu; viņi gribēja zināt, vai tiešām Dievs

viņus mīl. Kā gan Dievs var būt taisnīgs un mīlošs, ja Viņš stāv blakus un vēro Savas tautas ciešanas? Tieši to viņi vaicāja Maleahijas grāmatā 1:1-3: *“Šis ir spriedums par Israēlu, ko Tas Kungs runājis caur pravieti Maleahiju. “Es esmu jūs mīlējis,” saka Tas Kungs, “un tad jūs prasāt: kā tad Tu esi parādījis pret mums Savu mīlestību?” Vai Ēsavs nav Jēkaba brālis? – saka Tas Kungs, un tomēr Es mīlu Jēkabu un ienīstu Ēsavu, un Es esmu viņa kalnāju pārvērtis par neauglīgu kailatni un viņa mantojuma tiesu par tuksnesi šakāļiem.”* Redziet, viņi nespēja izprast Dieva mīlestību. Viņi domāja, ka mīlestība nozīmē dzīvi bez ciešanām. Viņi domāja, ka mīlestība ir tāda pati, kā vecāku rūpes par zīdāinīti. Taču Dievs teica, ka Viņa mīlestība ir “izredzoša” mīlestība. Viņa mīlestības pierādījums ir IZREDZĒTĪBA – neskatoties uz to, kas notika, Viņa mīlestību skaidri pierādīja fakts, ka viņi bija izredzēti glābšanai (tāpēc ka Dievs jūs ir izraudzījis pestīšanai Gara dzīves svētumā un patiesības ticībā). Viņš var jūs nodot nāvei, kā Viņš izdarīja ar Pāvilu. Viņš var jūs nodot ciešanām, kā Viņš izdarīja ar Ijabu. Tās ir Viņa tiesības. Viņš ir suverēns. Taču tam visam ir kāds mērķis. Ja Viņam nebūtu mērķis, tad Viņš būtu vilšanās un nevis miera autors. Viņa mērķis ir, lai pēc īsām ciešanām mēs tiktu padarīti pilnīgi, būtu stipri, spēcīnāti un pastāvīgi. Kā teica Ijabs: *“Viņš ieliek spēku mūsos.”* (Ijaba 23:6) [Jaunā Latv. Bībele: *“Viņš mani uzklausītu.”* –Tulk.] Redziet, Viņš Pats cieta; caur šīm ciešanām Viņš iemācījās būt paklausīgs. Patiesībā, Viņš tika darīts pilnīgs caur to, kas Viņam bija jāizcieš. Vēstule Ebrejiem 5:8-9: *“Un, lai gan Viņš bija Dēls, Viņš mācījās paklausību ciešanās, un, padarīts pilnīgs, Viņš kļuva par mūžīgās pestīšanas avotu visiem tiem, kas Viņu paklausa.”* Parastā valodā runājot, paša Jēzus raksturs tika darīts pilnīgs caur ciešanām. Un saskaņā ar Pāvila vārdiem, Viņš Savai draudzei ir atstājis ciešanu mēru, lai arī viņi, caur ticību Dievam un ciešot Viņa dēļ, varētu sasniegt pilnību. Kāpēc Viņš to vēlējas? Jēkaba vēstule 1:2-4: *“Turiet, mani brāļi, to par lielu prieku, ka jūs krītat dažādās kārdināšanās, zinādami, ka jūsu ticības pārbaudīšana rada izturību. Bet izturība lai parādās darbā līdz galam, ka jūs būtu pilnīgi caurcaurim un jums nebūtu nekāda trūkuma.”*

Kāpēc Viņš stāv maliņā? Pamatojums tam atrodas vēstulē Romiešiem 8:17-18: *“Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki – Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki; jo tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksim arī apskaidroti. Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.”* Ja mēs līdz ar Viņu neciešam, tad mēs nevaram līdz ar Viņu valdīt. Lai valdītu, jums ir jācieš. Tāpēc ka bez ciešanām gluži vienkārši neveidojas raksturs. Raksturs ir UZVARA, nevis dāvana. Cilvēks, kuram nav rakstura, nevar valdīt, jo spēks bez rakstura ir sātānisks. Taču spēks ar raksturu ir piemērots, lai valdītu. Un, tā kā Viņš vēlas dalīties ar mums pat Savā tronī tāpat, kā Viņš uzvarēja un ir apsēdies Viņa Tēva tronī, tad arī mums ir jāuzvar, lai sēdētu līdz ar Viņu. Un šīs mūsu nenozīmīgās ciešanas, kas ir tagad, nav vērts salīdzināt ar šo ārkārtīgo godību, kas atklāsies mūsos, kad Viņš atnāks. Ak, kādi dārgumi sagaida tos, kuri ir ar mieru ieiet Viņa valstībā caur daudzām ciešanām!

“Mīļie, nebrīnāties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu.” Lūk, ko sacīja Pēteris. Vai tad tas ir dīvaini, ka Dievs vēlas, lai mūsos attīstītos Kristus raksturs, kurš veidojas caur ciešanām? Nē, kungī. Un mums visiem mēdz būt pārbaudījumi. Mēs visi tiekam pārbaudīti un pārmācīti kā dēli. Visi iet tam cauri. Draudze, kura necieš un netiek pārbaudīta, kurai tā visa nav – tā nav no Dieva. Vēstule Ebrejiem 12:6 un 8: *“Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šaus katru bērnu, ko Viņš pieņem. Bet, ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un ne īsti bērni.”*

Un tā, šis īpašais nosacījums, kas ir Smirnā, attiecas uz katru periodu. No tā nav brīvs neviens periods. No tā nav brīvs neviens īsts ticīgais. Tas ir no Dieva. Tāda ir Dieva griba. Tas ir nepieciešams. Mums vajag, lai Tas Kungs iemāca mums šo patiesību – mums ir jācieš un šajās ciešanās jābūt līdzīgiem Kristum. *“Mīlestība ir pacietīga un laipna.”* Mateja Evanģēlijs 5:11-12: *“Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ. Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.”*

Mākoņainas debesis un dzīves vētras nav Dieva nelabvēlības pazīme. Tāpat kā spilgtas debesis un mierīgi ūdeņi neliecina par Viņa mīlestību un labvēlību. Viņa labvēlība pret jebkuru no mums ir tikai un vienīgi IEMĪĻOTAJĀ. Pirms pasaules radīšanas Viņam pret mums bija izredzoša mīlestība. Vai Viņš mūs mīl? O, jā! Bet kā mēs to zināsim? Mēs to zināsim, tāpēc ka Viņš TĀ TEICA, un parādīja, ka Viņš patiešām mūs mīlēja, jo Viņš atveda mūs pie Sevis un iedeva mums no Sava Gara, ieceļot mūs Savu dēļu kārtā. Bet kā gan es pierādīšu savu mīlestību pret Viņu? Ticot tam, ko Viņš ir teicis, un priecājoties pārbaudījumos, kurus Viņš Savā gudrībā man pieļauj.

“Es zinu tavu nabadzību, bet tu esi bagāts.” Lūk, atkal tas pats. Paskatieties uz Viņu staigājam Savas draudzes vidū. Viņš noraugās uz Savu ģimeni kā tēvs. Viņš ir Savas ģimenes galva. Viņš ir apgādātājs. Viņš ir aizstāvis; un tomēr Viņš noraugās uz viņu nabadzību. Ak, kā uz tā klūp neapmācīts ticīgais! Kā gan Dievs var noraudzīties uz Savējiem, kad viņi ir grūtībās, bet to visu vienkārši nepārtraukt? Kāpēc Viņš nevar

vienkārši piekāpties un dāsni izliet pār viņiem visus materiālos labumus?

Un šeit jums atkal ir jātic Dieva mīlestībai, labestībai un gudrībai. Arī tas ir nepieciešams. Atcerieties, ko Viņš aizrādīja: “Nezūdieties par rītdienu, ko jūs ēdīsiet vai ko ģērbsit. Jūsu Tēvs zina, kas jums ir vajadzīgs. Viņš, Kurš apģērbj lilijas un baro zvirbuļus, jo vairāk parūpēsies par jums. Šīs fiziskās lietas nav tās galvenās jūsu dzīves nepieciešamības, jo cilvēks nedzīvo no tā, kas viņam pieder. Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, un visas materiālās vajadzības jums tiks piemestas.” Dieva ļaudīm prāts nav vērsts uz materiālām lietām; tas viņiem ir orientēts uz Kristu. Viņi nemeklē tos dārgumus, kuri ir apakšā – viņi meklē tos, kuri ir augšā. Tā ir neapšaubāma patiesība, lielākā daļa kristiešu NAV turīgi; drīzāk viņi ir starp nabadzīgajiem. Tā tas bija Jēzus laikā. Tā tas bija Pāvila laikā, un tā tam būtu jābūt šodien. Ak, taču šodien tas vairs nav gluži tā, jo Lāodikejas Periods ir neaptverami bagāts, un tajā garīguma kritērijs bieži vien ir pasaulīgu labumu pārpilnība. Ak, cik gan draudze ir bagāta ar materiālām lietām! Bet cik nabaga tā ir Garā! “Svētīti jūs nabagi, jo jums pieder Dieva valstība. Dieva valstība NAV ēdiens un dzēriens.” Tā nav materiāla. Tā ir mūsos IEKŠĀ. Bagāts ir tas, kurš ir bagāts Dievā, nevis pasaules lietās.

“Ak,” iesaucas Gars, “Es redzu tavu nabadzību. Es redzu tavu trūkumu. Tev nav pārāk daudz (ja vispār ir) ar ko lielīties. Tas, kas tev piederēja, tev ir atņemts. Tu ar prieku atdevi to, kas tev piederēja, apmaiņā pret to, kas ir mūžīgs. Par tevi smejas. Tevi nicina. Tev nav materiālu krājumu, uz kuriem paļauties. Bet, neskatoties uz visu to, tu esi bagāts. Tava drošība ir Viņā, Kurš ir tavs vairogs un ārkārtīgi lielā atlīdzība. Tava valstība vēl tikai nāks, taču tā atnāks; un tā būs mūžīga. Jā, Es zinu tavus pārbaudījumus un ciešanas. Es zinu, cik grūti ir tā dzīvot. Bet Es to visu atcerēšos, kad Es atgriezīšos, lai pieprasītu tevi kā Manējo, un tad Es tevi atalgošu.”

Lūk, es neesmu pret bagātiem cilvēkiem, jo Dievs var izglābt arī bagātu cilvēku. Daži Dieva bērni ir bagāti. Taču nauda var būt milzīgas lamatas ne tikai tiem, kam tā ir, bet arī tiem, kam tās nav. Jau toreiz pirmajā gadsimtā Jēkabs kļiedza uz tiem, kuri bija augstās domās par turīgiem cilvēkiem: *“Lai mūsu Kunga Jēzus Kristus ticība jums nesaistās ar cilvēka vaiga uzlūkošanu.”* Nabadzīgie toreiz centās glaimot bagātājiem, lai saņemtu palīdzību, tā vietā, lai uzticētos Dievam. “Nedariet to,” saka Jēkabs, “nedariet to. Nauda vēl nav viss. Nauda nav risinājums.” Un arī šodien tas nav risinājums. Mēs esam bagātāki nekā jebkad agrāk, un tomēr Garīgi tiek sasniegts mazāk. Ne jau ar naudu strādā Dievs. Viņš virzās caur savu Garu. Un šī Gara kustība ienāk vienīgi dzīvē, kura ir pilnīgi veltījusies Vārdam.

SĀTANA SINAGOGA

Atklāsmes Grāmata 2:9: *“Es zinu, ka tevi zaimo tie, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet ir sātana sinagoga.”*

Šajā pantā ir izteikta vērā ņemama doma, un ne vien tāpēc, ka tas ir tik neparasti uzrakstīts, bet arī tāpēc, ka tajā rakstītais atkal atkārtojas pēc vairāk nekā tūkstoš gadiem.

Atklāsmes Grāmata 2:9: *“Es zinu tavus darbus un ciešanas, un nabadzību, bet tu esi bagāts, un ka tevi zaimo tie, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet ir sātana sinagoga.”* Sāksim ar to, ka vārds “jūdi” nenozīmē ebreju tautas reliģiju; tas attiecas tikai uz Jūdas tautu, un tam ir tieši tāda nozīme, kā tam, ja es teiktu: “Esmu īrs no dzimšanas.” Šie cilvēki teica, ka viņi bija īsti ebreji, patiesi ebreji no dzimšanas. Viņi bija meļi. Viņi nebija ebreji ne no dzimšanas, ne pēc reliģijas.

Ja tas viss ir patiesība, tad kas viņi bija? Tie bija pievilti cilvēki, kuri jau bija daļa no draudzes; viņi piederēja viltus vīnogulājam.

Viņi nebija no patiesās draudzes, bet gan no viltus draudzes, jo Dievs sacīja, ka “viņi ir sātana sinagoga.” Lūk, vārds “sinagoga” nav tas pats vārds, kuru mēs lietojam, kad runājam par “draudzi”. Bībelē vārds “draudze” nozīmē “ārā izsauktie” jeb “izsauktie”. Psalmu dziedonis par šiem izredzētajiem ļaudīm sacīja, lūk, ko: *“Svētīgs tas, ko Tu IZREDZI un kam Tu ĻAUJ Sev tuvoties un mājot Tavos pagalmos!”* Psalmi 65:5. Taču vārds “sinagoga” nozīmē “sapulce” vai “sanāksme”. Tā var būt laba vai arī slikta, taču šajā gadījumā tā ir slikta, jo viņi bija tie, kuri pulcējās kopā ne Dieva, bet sevis pašu vadīti. Jesaja par viņiem sacīja: *“Zini, viņi noteikti pulcēsies kopā, bet TAS NENĀK NO MANIS: kas pulcējas kopā pret tevi, tas kritīs tevis dēļ.”* Jesajas grāmata 54:15. [Latv. Bībele: “Zini, ja pret tevi kāds vērš uzbrukumu, tas nenāk no Manis; kas sacēlas pret tevi, tas kritīs tevis dēļ.”–Tulk.] Un, tā kā viņi noteikti bija pret patieso vīnogulāju, tad pienāks diena, kad Dievs viņu iznīcinās.

Un tā, kāpēc tad draudzes vidē atrodas cilvēki, kuri sauc sevi par jūdiem? Lūk, iemesls: tā kā viņi bija meļi, viņi varēja apgalvot visu, ko vien vēlējās. Viņi varēja pateikt, ko gribēja, it kā tā būtu īstenība, un tad pie tā turēties. Un, iespējams, šajā gadījumā viņi meloja, jo viņu galvās bija ļoti pārlicinoša doma. Vai tad nebija tā, ka agrīnajā draudzē absolūtais vairākums, ja ne visi, bija ebreji, kas tādējādi padarīja viņus par sākotnējiem jeb oriģinālajiem Viņa miesas locekļiem? Divpadsmit apustuļi bija ebreji, un vēlākie apustuļi arī bija jūdi vai prozelīti. Tad nu šie cilvēki apgalvoja, ka viņi bija jūdi, lai iegūtu augstāku stāvokli un pretendētu uz oriģinalitāti. Runā melus, turies pie tiem, neņem vērā ne faktus, ne vēsturi. Vienkārši atkal un atkal runā to cilvēkiem, un drīzumā cilvēki to pieņems.

Un tā, vai jūs to sapratāt? Vai tad šodienas draudzē nav tas pats gars? Vai tad nav tāda grupa, kas apgalvo, ka viņi ir tā oriģinālā un īstā draudze un ka glābšana atrodas tikai un vienīgi viņā? Vai tad viņi neapgalvo, ka viņiem pieder valstības atslēgas, kuras viņi esot saņēmuši no Pētera? Vai tad viņi neapgalvo, ka Pēteris bija viņu pirmais pāvests un ka viņš dzīvoja Romā, kaut arī VĒSTURISKIE FAKTI TO VISPĀR NEAPSTIPRINA? Un pat visizglītotākie un zinošākie šīs draudzes sekotāji tic viņas meliem. Sātana sinagoga! Un, ja sātans ir viņas tēvs, un viņš ir melu tēvs, tad nav nekas neparasts, ka tie, kuri ir no viņa sinagogas, arī ir meļi.

Aplūkosim šo domu par Dieva zaimošanu. Šie sātana sinagogas piederīgie dotajā gadījumā Dievu nezaimoja (lai gan tas ir skaidrs arī bez vārdiem), taču viņi zaimoja patieso draudzi. Protams. Tāpat kā Kains vajāja un nogalināja Ābelu, jo viņš (Kains) bija no tā ļaunā; un kā nedzīvie, formālie jūdaisma sekotāji (Jēzus teica, ka viņi bija no sava tēva, velna) pirmā gadsimta pirmajos gados centās iznīcināt kristiešus, tā arī šī pati grupa (viltus vīnogulājs) vēl spēcīgāk mēģina iznīcināt patiesi ticīgo šajā otrajā draudzes periodā. Šis antikrista gars turpina pieaugt.

Šī grupa, kas tik lēniņām un uzmanīgi iespiecās draudzē caur saviem DARBIEM (nikolaītismu), jau vairs nebaidās tikt atmaskota, bet ir atklāti organizējusies pati savā koncilu grupā un saceļas pret patieso draudzi ar neslēptu naidīgumu.

Un tā, kad es saku, ka šī bija organizēta antikrista draudze, es runāju vēsturiski apstiprinātu patiesību. Pirmā Romā dibinātā draudze (mēs izsekosim tās vēsturei Pergamas periodā) jau bija pārvērtusi Dieva patiesību melos, ieviešot pagānu reliģiju, tikai ar kristiešu vārdiem un nozīmēm. Pienākot otrajam periodam, tā jau bija tik pagāniska (kaut arī apgalvoja, ka tā ir patiesā draudze), ka Polikarps, kurš jau bija ļoti cienījamā vecumā, ceļoja apmēram 1500 jūdzes, lai lūgtu viņus atgriezties atpakaļ pie patiesības. Viņi to neizdarīja. Viņiem bija stipra hierarhija un stipra organizācija, un pilnīga atkrišana no Dieva Vārda. Tātad tā ir sātana sinagoga, pilna Dieva zaimu, kurā jau atradās Nikolaītu mācības sēklas, un kurai jau drīzumā bija jāklūst par faktisko sātanskās reliģijas centru jeb lielvaru. Un tas ir pilnīgi pareizi, jo Atklāsmes Grāmatā 2:9 NAV teikts, ka šie cilvēki ir NO sātana sinagogas, bet ir teikts, ka viņi IR SĀTANA SINAGOGA.

Šis antikrista gars nav nekas jauns. Tas nav uzradies tikai draudzes periodos; tas šeit ir bijis visu laiku. Lai skaidri saprastu, kā viņš darbojas, kā viņš pretojas Dievam un pārņem vadību draudzē, paskatieties Vecajā Derībā, un tur jūs to ieraudzīsiet. Apskatīsim šo garu – kā tas izpaužas Israēla tautā, kad tā izgāja no Ēģiptes, lai kļūtu par draudzi tuksnesī.

Tieši tā, kā agrīno draudzi pašā aizsākumā vadīja fīra Svētā Gara kalpošana, ar zīmēm un brīnumiem, un tādām izpausmēm kā pravietošana, mēles un tulkošana, gudrība, atziņa, dziedināšana, tāpat arī Israēla laikā, kad viņi atstāja Ēģipti, viņus vadīja Dieva Gars, kas izpaužas dāvanās. Dievs bija šīs tautas vadonis. Faktiski, Viņš bija viņu Ķēniņš; Viņš bija Tēvs-Ķēniņš. Viņš rūpējās par Israēlu, kā vīrs rūpējas par savu ģimeni. Viņš viņus baroja, izcīnīja viņu kaujas, novērsa viņu grūtības un risināja viņu problēmas. Viņš vienkārši ņēmās ar viņiem. Viņi bija vienīgā tauta, kurai Viņš tiešām bija Dievs. Taču kādu dienu viņi sāka lūkoties apkārt, un viņi ieraudzīja, ka filistiešiem un citām tautām ir ķēniņi; tas saistīja viņu uzmanību, un viņi nolēma, ka viņiem vajadzētu cilvēciskot viņu vadību, un tā viņiem sagribējās ķēniņu. Redziet, Dievs Pats grasījās cilvēciskot šo vadību Kunga Jēzus Kristus Personā, taču viņi aizsteidzās Viņam priekšā. Sātans zināja Dieva plānu, tāpēc viņš cilvēku sirdīs ielika vēlēšanos aizsteigties priekšā Dievam (Dieva Vārdam).

Kad viņi atnāca pie Samuēla un pieprasīja ķēniņu, Samuēls tā apmuls, ka viņa sirds teju vai neapstājās. Dievs bija vadījis Savu tautu caur šo Viņam nodevušos pravieti, kurš bija apliecināts Svētajos Rakstos, un viņš juta, ka ir atraidīts. Viņš sapulcināja cilvēkus un lūdza viņiem nenovērsties no Dieva, Kurš bija rūpējies par viņiem kā par bērniem un bijis viņiem labvēlīgs, un bija viņus svētījis. Taču viņi uzstāja; viņi teica Samuēlam: “Tavā līderībā nebija nevienas kļūdas. Tu vienmēr biji godīgs savās finanšu lietās. Tu darīji, ko varēji, lai mēs būtu saskaņā ar Tā Kunga Vārdu. Mēs augstu vērtējam šos brīnumus, gudrību un Dieva rūpes un apsardzību. Mēs tam ticam. Mums tas patīk; un arī turpmāk mēs negribam palikt bez tā visa.

Vienkārši mēs gribam ķēniņu, lai tas vestu mūs karā. Nu, protams, kad mēs iesim karā, mēs joprojām vēlamies, lai pa priekšu iet priesteri, un tad seko Jūda; un mēs pūtīsim taures un gavilēsīm, un dziedāsim. Mēs negrasāmies kaut ko no tā pārtraukt. TAČU MĒS GRIBAM, LAI VIENS NO MUMS IR ĶĒNIŅŠ, LAI VIŅŠ MŪS VADĪTU.

Un Dievs teica Samuēlam. “Redzi, ne jau tevi viņi ir atraidījuši, bet viņi ir atraidījuši MANI, lai Es pār viņiem vairs nevaldītu.”

Cik tas bija traģiski! Viņi nemaz neapzinājās, ka, lūdzot Dievam atļauju būt tādiem kā pārējā pasaule, viņi Viņu atraidīja, tāpēc ka Dievs bija noteicis, lai Viņa tauta rīkojas citādāk nekā šī pasaule. Viņi nav no šīs pasaules, un viņi nelīdzinās šai pasaulei, un viņi nerīkojas kā šī pasaule. Viņi ir sisti krustā šai pasaulei, un pasaule ir krustā sista viņiem. 2. Vēstule Korintiešiem 6:17-18: *“Tāpēc aizeita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsī Man par dēliem un meitām, saka Tas Kungs, Visuvaldītājs.”*

Redziet, vienīgā atšķirība starp Israēlu un pārējām tautām bija Dievs. Nolieci Dievu malā, un Israēls būs tieši tāds kā jebkura cita tauta. Kad Simpsons nogrieza savus matus, viņš bija tāds pats kā jebkurš cits vīrs. Nolieci malā Svētā Gara vadību, un draudze nebūs NEKAS CITS KĀ PASAULE, PIE KURAS IR PIELIPINĀTS DIEVA VĀRDS. Pasaule un draudze ir no tās pašas mīklas, tāpat kā Jēkabs un Ēsavs piedzima vieniem un tiem pašiem vecākiem; bet atšķirība starp tiem ir Dieva Garā.

Nav nozīmes, ka tu sauc sevi par kristieti; to var jebkurš. Galvenais ir tas, vai tevī ir vai nav Dieva Gars, jo bez šī Gara tu esi samaitāts; tu nepiederi Viņam. Āmen.

Ne pārāk sen es vaicāju kādai kundzei, vai viņa ir kristiete, un viņa man atbildēja: “Es vēlos, lai jūs zinātu, ser, ka katru vakaru es iededzu svečīti.” Kāds gan tam vispār ar to ir sakars? “Es esmu metodists; es esmu baptists; es esmu pentakosts.” Tam ar to nav nekāda sakara – vai nu tev ir Svētais Gars, vai arī pazušana.

Un tā, sākot jau no tiem laikiem, vēl pirmajā draudzē, cilvēki sāka aizdomāties un spriedelēt, kā viņiem pilnveidoties Dievā. Sāka parādīties nikolaītu darbi, vēlāk izveidojās grupa; viņi attālinājās no Vārda parauga. Tik vien vajag kā izmainīt vienu vārdu, un tad šis ieraudziņš saraudzē visu mīklu. Kurš pārkāpj vienu bausli, ir visu bausļu pārkāpējs. Ieva izmainīja tikai vienu vārdu. Ar to pietiek.

Un kad šī grupa, kuras centrā bija sātans, bija izveidojusies, tā sāka ienīst un cīnīties pret patiesajiem ticīgajiem, uzstājot, ka tieši viņi (šie svešie) arī ir Dieva draudze.

Pievērsiet uzmanību, kā organizācija dzemdina naidu. Tā iznīcina sadraudzību un atnes sarūgtinājumu. Lūk, ko nozīmē vārds “mirres”. Lūk, ar ko bija pilna Smirna, ar rūgtumu. Rūgtuma sakne apgāna daudzus. Tādā veidā ienāca vairāk un vairāk apgānīšanās. Tās atstātās rētas izjutīs katrs periods.

Smirnas draudzi straume bija aiznesusi tālu prom no oriģināla. Tā bija kļuvusi par hibrīdu. Tā bija sakrustojusies tādā pat veidā kā Ieva. Jūs zināt, ka hibrīds ir tas, kas rodas, kad sajaucas divas sugas. Tas, kas piedzimst no šīs sajaukšanās, vairs nav tik tīrs kā oriģināls; tas ir jauktenis. Lūk, kad Ieva atļāva šim zvēram sajaukt viņa sēklu ar viņas sēklu, viņa laida pasaulē radījumu vārdā Kains, kurš nebija tīrs cilvēks. Viņš bija no tā ĻAUNĀ. Ievērojiet, kā viņš atšķīrās no Ābela. Ievērojiet, kā viņš atšķīrās no Seta. Viņš ienīda Dievu un nebija paklausīgs Vārdam, bet vajāja un nogalināja tos, kas bija taisnīgi. Viņš nostādīja sevi augstāk par Dieva Vārdu.

Arī draudze ir atkāpusies no tā, kas viņa bija sākumā. Viņa ir hibrīds, tas ir, formālā (nominālā) draudze ir hibrīds. Cilvēki saka: “Es esmu baptists.” Iesākumā tas tā nebija. “Es esmu metodists.” Iesākumā tas tā nebija. Tīra Dieva Vārda vietā, Gara piepildītu vīru vietā, kurus draudzē vadīja Gara dota atklāsme, tagad ir ticības mācības un statūti, un izglītotu cilvēku izglītotie minējumi. Atklāsmes vietu ir aizņēmusi apmācība. Saprāts ir aizvietojis ticību. Programma ir aizstājusi spontānu slavēšanu Svētajā Garā. No iesākuma tā tas nebija. Visa šī suga ir izmainījusies. Tā ir kļuvusi par draudzi-hibrīdu.

Un tagad, kad draudze kļūst par hibrīdu, vai tad tā radīs patiesus kristiešus? Tā nespēj. Tajā neatrodas šī dzīvība jeb sēkla, kura atved kristieti līdz dzimšanai. Līdzīgs rada līdzīgu. Baptisti rada vēl vairāk baptistus, un tie rīkojas kā baptisti. Metodisti rada metodistus, un tie rīkojas kā metodisti. Neviens neizceļas ar Dieva spēku, un tas arī nemaz nav iespējams, jo tā tur nav. Viņi izceļas ar savu svinīgo Dieva pielūgsmi un savām ticības mācībām, un dogmām.

Runājot par hibrīdu. Vai jūs zināt, kas ir visslavenākais hibrīds pasaulē? Jau kopš seniem laikiem tas

ir kopā ar mums; tas ir mūlis. Tas ir ēzeļa un zirga krustojums. Tas ir ļoti neparasts dzīvnieks, viņš nespēj vairoties. Viņā nav tās dzīvības, kura to varētu izdarīt. Tomēr, kas attiecas uz darbu, viņš var pārspēt gan zirgu, gan ēzeli. Taču pavērojiet viņa dabu; viņš ir stūrgalvīgs, un jūs nekad nevarat uz viņu paļauties. Tā ir ideāla ilustrācija par hibrīdu reliģiju, patiesības un tumsas krustojums; jo zirgs simbolizē patiesu ticīgo, bet ēzelis attēlo to, kurš ir netaisns. Sajauciet viņus kopā un jums būs neauglīga, formāla reliģija. Tai nav dzīvības sēklas. Tā ir nedzīva. Tā var runāt par patiesību, taču tā nevar to īstenot. Tās vidū nav Dieva, tomēr viņi pulcējas kopā un runā par Dievu, un tanī pat laikā regulāri noliedz spēku. Viņi noliegs Vārdu pat paša Kunga Vārdā. Un tādiem vairs nav nekādu cerību. Vai jūs aptverat, ka nevienai organizētajai reliģijai vispār nav bijusi garīga atmoda? Nekad! Tiklīdz viņi organizējās, tā viņi mira. Viņi nekad nevarēs atgriezties. Nē, kungi. Es varu parādīt jums to līdzību. 2. Mozus grāmata 13:13: *“Ikviens pirmdzimušais ēzelēns tev jāizpērk ar avi, bet, ja tu to neizpērsi, tad tev tam jāsadragā kakla kauls; un ikvienu cilvēka pirmdzimto no jūsu bērnu vidus jums būs izpirkt.”* Redziet, ēzeli var izpirkt. Jebkuru nožēlojamu grēcinieku var izpirkt ar Jēzus Kristus asiņu upuri, vai arī, atraidot Kristu, arī viņš tiek atraidīts. Taču mūli izpirkt nevar, viņam nav paredzēta izpirkšana, priekš viņa nav asiņu; un to nevar būt, jo mūlis atrod patvērumu draudzē, kamēr ēzelis atrod patvērumu asinīs. Mūli “nav sēklas”, kas varētu atdzīvoties, bet ēzelim sēkla ir.

Nupat pirms pāris nedēļām es lasīju kādu ievadrakstu, jā, to bija uzrakstījis kāds neglābts uzņēmējs, nevis kristietis. Viņš rakstīja, ka viņš brīnās par šīm draudzēm. Viņš tās nevarēja saprast – to semināri esot piepildīti ar profesoriem, kuri mācot Dieva Vārdu, lai galu galā To iznīcinātu. Lūk, šis cilvēks nevarēja to saprast. Tas viņu šausmināja. Viņš teica, ka varētu saprast, ja to darītu ateisti vai komunisti, vai brīvdomātāji, vai vēl kāds cits. Taču, kad Dieva Vārdu iznīcina pati draudze, tas esot līdzvērtīgs slepkavībai ar iepriekšēju nodomu. LŪK, TĀDA IR JŪSU HIBRĪDĀ RELIĢIJA! MOSTIES, AMERIKA, KAMĒR NAV PAR VĒLU!

Kad draudze atkāpjas no Vārda, tā ticēs kam vien pagadās. Tieši tā notika ar Ievu. Kad piedzima Kains, viņa sacīja: *“Esmu ieguvusi zēnu no Tā Kunga.”* [Latv. Bībelē: *“Esmu ieguvusi zēnu ar Tā Kunga palīdzību.”* – Tulk.] Un tā, vai jūs aptverat, ka viņa tieši tā arī domāja? Viņa domāja, ka viņai bija zēns no Tā Kunga. Redziet, kad viņa tika pievilta, pieņemot Dieva Vārda vietā sātana vārdu, tad viņa jau iedomājās, ka viss, ko viņa teica, bija pareizi. Ja jau viņa pateica, ka viņai bija zēns no Dieva, tātad viņai bija zēns no Dieva. Taču Dievs Savā visumā ir iedibinājis likumus. Laba sēkla var nest tikai labus augļus, bet ļauna sēkla var dot tikai ļaunus augļus. Un katra sēkla, kaut arī tās ir atšķirīgas, izmantos to pašu augsni, barības vielas, mitrumu un saules gaismu, taču tā nesīs augļus pēc sava veida. Apskatiet Kaina radurakstu vēsturi. Apskatiet Seta radurakstu vēsturi. Starp viņiem ir tikai viena atšķirība – sākotnējā sēkla un nekas cits.

Ja jūs patiešām uzmanīgi apskatīsiet šo Ievas apgalvojumu, tad jūs ievērosiet, ka viņa saprata vairāk, nekā vairums iedomājas. Viņa nepiedēvēja šo dēlu sātanam, jo tas būtu padarījis viņu vienlīdzīgu ar Dievu; tikai Dievs varēja radīt olšūnu Marijas dzemdē. Sātans to nevarēja izdarīt, un Ieva to zināja. Sātans var tikai izkropļot. Tāpēc viņš Ievu pievēla, iedodams viņai nepareizo sēklu; Kains piedzima no čūskas sēklas; Ābels un Sets piedzima no Ādama sēklas. Šīs sēklas izgāja vienu un to pašu procesu, taču bērni savā starpā atšķīrās, jo viņi bija no atšķirīgām sēklām.

Viņa ticēja, ka Kains bija no Dieva. Viņa pieņēma velna melus kā Dieva patiesību. Tieši tas notiek šodien. Draudzes uzdodas par patiesības avotiem, taču patiesības tajās nav; tomēr bērni, kurus tās ir dzemdinājušas, zvēr pie tām un pat nogalinās, lai atbalstītu viņu maldus.

Ja jūs domājat, ka tas ir pārspīlējums, izlasiet visu 3. nodaļu no 2. vēstules Timotejam, kā arī 4. nodaļas pirmos piecus pantus. 2. Timotejam 4:1-5: *“Tad nu es piekodu Dieva un Kristus Jēzus priekšā, kas tiesās dzīvus un mirušus, Viņa parādīšanos un Viņa valstību minēdams: pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā, norāj, brīdini, paskubini ar visu pacietību un mācību. Jo nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez, un novērsīs ausis no patiesības, bet piegriezīsies pasakām. Bet tu paliec skaidrā prātā visās lietās, paciet ļaunumu, dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam.”*

Kad draudze atļāvās aiziet prom no oriģināla, kā to izdarīja Ādams un Ieva, ienāca nāve.

Draudzē nav spēka. Viņa ir kļuvusi par briesmoni. Tajā brīdī, kad draudze pievērsās formai un ceremonijām, kad pievērsās garīdzniecībai, organizējot kalpotājus grupā, kas nolēma pieņemt paši savu vadību neatkarīgi no Svētā Gara un Viņa Vārda; tajā pat brīdī ienāca nāve, un draudze sāka sirgt, un tiklīdz viņa sasirga, viņa kļuva par bezspēcīgu cilvēku grupu, kuru vienīgais ierocis bija strīdi. Viņa neko nevarēja nest Garā, jo viņas cerības balstījās uz programmām, nevis uz ticības Viņa Vārdam. Viņi iesēja programmu un nopļāva programmu; viņi iesēja izkropļojumus un nopļāva kroplus bērnus.

Pamēģini iejaukties Dieva lietās un nopļausi tieši to, ko tu iesēji. Cilvēkam to vajadzētu iemācīties, vērojot dabu. Viņš ir iejaucies dabā. Viņš ir dabā injicējis pats savas idejas, izmanījis molekulu sastāvu utt., un tagad viņš plauj vētru. Tikai paskatieties, kādu viņi ir padarījuši vistu. Viņi krusto to līdz tādai pakāpei, ka tā ir kļuvusi par olu dēšanas mašīnu, kas ļoti ātri nekam vairs nav derīga. Pārtikai tā neder, tā ir irdena un slikta ēšanai. Gaļā, kuru mēs lietojam pārtikā, viņi injicē tādas vielas, no kurām izmainās cilvēka ķermenis – sievietes kļūst gurnos šauras, bet plecos platas, bet ar vīriešiem notiek pretējais. Lūk, ja jūs spēlējaties ar dabu un iegūstat briesmīgas sekas, kas tad notiks, ja jūs patiesību pārvēršat melos? Lūk, atbilde: jūs radīsiet antikristu, bezdievīgu reliģijas sistēmu, kura ir tik izkropļota, ka tā nebūs līdzīga oriģinālam, ne arī spēs radīt to, ko radīja oriģināls. No Dieva puses vienīgais risinājums šādai situācijai ir uguns jūra.

Šis nelaimīgais Smirnas Periods bija uz nāves gultas. Kad tas nomira, tas vairs nekad neatgriezās. Neviena periods neatgriežas. Neviena garīgā atmoda vairs neatgriežas. Tā nevar sevī uzņemt Dieva dzīvību caur dabiskajiem pēcnācējiem. Tam ir vajadzīga atdzimšana no augšas. Šis pēdējais periods sākās ar Vasarsvētku atmodas liesmām, un viņi to tūlīt pat organizēja. Tā vietā, lai paņemtu Vārdu, viņi paņēma paši savas idejas un izdarīja tieši to, ko bija izdarījis katrs periods – aizstāja Vārdu ar mācību grāmatu. Pamēģini tikai spert soli ārpus šīs rokasgrāmatas un redzēsi, kas notiks. Tu būsi uz ielas, brāli, bet viņi tevi vajās un visu novels uz Dievu. Un kā viņi mīl savu organizāciju! Nav nekāds brīnums. Viņi ir otrās paaudzes Vasarsvētku draudze, un, tā kā Dievam nav mazbērnu, viņi gluži vienkārši ir savu tēvu bērni, pazīstami ar savām ticības mācībām un pielūgsmes formu. Viņi var runāt par to, kā tas bija agrāk, taču viņi nespēj to īstenot. Reiz viņiem bija zibens, taču pāri palicis ir labi ja pērkons. Taču ļaujiet tikai viņiem pastāstīt jums par viņu kustības lieliskumu, un viņi sacīs: “Jā, ser, vēlos jums darīt zināmu, ka šo kustību neaizsāka cilvēks, tas atnāca spontāni. Gars nonāca pa visu pasauli. Jā ser, mēs dabūjām to pašu, kas viņiem bija Vasarsvētku dienā. Tas nebija cilvēciskais, bet Dievišķais.” TĀDĀ GADĪJUMĀ, KĀPĒC GAN VIŅI TO NETURPINĀJA TĀDĀ PAT VEIDĀ? JA TO IESĀKA DIEVS, TAD KĀ TAS NĀKAS, KA DIEVS NESPĒJA TO TURPINĀT UN NOVEST LĪDZ GALAM? Ja jau Dievs, lai to visu iesāktu, nebija uzrakstījis kaut kādu ticības mācību, formulu un dogmu rokasgrāmatu, tad kādas gan viņiem bija tiesības to darīt? Dievs izlēja Savu Garu pār baptistiem, metodistiem, nācariešiem, adventistiem, Brāļiem, Dieva Draudzi (vairāki ar šādu nosaukumu) u.t.t. Visi šie brāļi bija izauguši dažādās mācībās, statūtos, baznīcu rokasgrāmatās u.t.t. Dievs to visu noslaucīja malā; Viņš sagrāva viņu dispensāciju teorijas un atjaunoja Gara dāvanas, pierādot, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžos. Bet vai šis vasarsvētku draudzes no tā guva kādu mācību par organizāciju? Nē, draugi. Viņi no jauna organizējās un ir sarakstījuši paši savas grāmatas, statūtus un draudzes rokasgrāmatas, biedru grāmatas u.t.t., un tas viss ir darīts ar vienu domu – pierādīt, ka tagad viņiem ir visa patiesība, ka viņi zina visas atbildes, un tādējādi viņi ir Dieva elite, kuri zina īsto ceļu un var parādīt to citiem kā Dieva ieceltie pavadoni. Taču viņiem tā nav. Viņi ir kļuvuši par hibrīdiem tāpat, kā tās grupas, no kurām viņi bija izgājuši. Ja viņi vēlas būt līgavā, tad viņiem nāksies iziet tieši tāpat, kā to izdarīja viņu priekšteči.

Viņi ir tieši tādi kā visi pārējie. Atmoda ir beigusies. Viņi cenšas dzīvot pēc nosaukuma, bet ir miruši. Viņi izvēlējās organizāciju, visu laiku runājot par Dieva Garu. Viņi runā par Svētā Gara pierādījumu; bet viņi aizmirst, ka velns arī var runāt mēlēs. Viņu vidū ir pilnīgs Bābeles jucekļis, bet viņi to sauc par Dieva Garu. Un mēs no jauna redzam, kā cilvēks norāda Dievam, tā vietā, lai Dievs norādītu cilvēkam.

Un tā, varbūt jūs tagad vēlaties norāt mani par to, ko es pateicu. Ļoti labi. Viņi sauc sevi par “Vasarsvētku draudzi” un “Pilno Evaņģēliju”. Lai viņi to pierāda! Vasarsvētku dienā nonāca uguns mākoņa veidā un sadalījās virs katra kā mēles, un nolaidās uz ikvienu no tiem. Kur ir šī uguns? Vasarsvētku dienā viņi runāja mēlēs, un cilvēki, kuri klausījās, viņus saprata. Kur tas ir? Pilnīgi visi ticīgie izturējās kā viena ģimene; Vasarsvētku draudžu vidū ir tāda pati šķelšanās, kā jebkurā grupā pagātnē. Neviena cilvēks neiedrošinājās pievienoties agrīnajai draudzei, viņus pievienoja tikai Dievs. Bet tagad viņu vidū ir tikpat daudz āžu kā pie citiem. Viņi apgalvo, ka ir pilnajā Evaņģēlijā, bet pierādīt to nevar. Viņu draudzēs ir tikpat maz spēka, kā visās pārējās. Ja viņi ir “pilnā Evaņģēlija” draudze, tad mums labāk būtu atzīt, ka Bībelē ir kļūda, kad tā apraksta pilnā Evaņģēlija vīrus Vasarsvētku dienā. Viņi dzied: “Manī ir notikusi liela pārmaiņa.” Viņiem ir taisnība. Bet šī pārmaiņa nav bijusi uz labu. Ir laiks atgriezties pie Dieva. Viņiem ir vārds, it kā viņi būtu dzīvi, bet viņi ir miruši. Mēles nav garīgās atmodas pierādījums. Tas ir pierādījums nāves atnākšanai. Mēles pasludināja pierādījumu tam, ka Ebreju ceremoniālā reliģija bija beigusies un ka bija iesākusies jauna ēra. Mūsu laikā mēles nolaiž priekškaru pār Pagānu draudzes periodiem, un Evaņģēlijs dodas atpakaļ pie ebrejiem. Cilvēki runā par to, ka mēles ir varenas Garīgas kustības pazīme. Viņi ir nokavējuši, vilciens ir aizgājis. Patiesība ir tāda, ka mēles iezīmē visu cilvēcisko ideju, programmu un valstību beigas; un tiek pieteikta Dieva valstība. Atmostieties, Dieva ļaudis! Atmostieties!

Ja jūs nedomājat, ka tā ir patiesība, tad paklausieties, lūk, ko. Gan vasarsvētku draudzēs, gan fundamentālajās grupās visā pasaulē organizējas uzņēmēji. Viņi ir pārņēmuši kanceli bez Dieva aicinājuma. Viņi pasniedz sevi kā cilvēku zvejniekus un Dieva kustību veidotājus; un viņi saka, ka dāvanu kalpošana (vēstule Efeziešiem 4:10-13), kuru Dievs deva draudzei, ir cietusi neveiksmi, tāpēc vadību pārņem viņi. Lūk, mēs atrodamies tam tieši vidū, kad piepildās pravietojums, kuru sauc par “Koras pretošanos” (Jūdas vēstule 11), bet viņi pat nezina, ka viņi to ir piepildījuši. Viņi akli turpina sludināt pieredzi patiesības vietā. Lai Dievs apžēlojas par viņiem! Lai atveras viņu acis, kamēr nav par vēlu! O-o, ieklausieties mani! Kad tā ir bijis, ka naudas prestižs, līdera vieta sabiedrībā, biznesa prasmes vai patiesas prāta spējas padarītu cilvēku spējīgu būt par garīgu līderi vai kaut kā apstiprinātu Dieva Vārdu? Un kad materiālais vai cilvēciskās vērtības jebkurā veidā sāk parādīties kā līdzeklis, caur kuru darbojas Dievs, aizstājot to, ka Viņš darbojas VIENĪGI caur Svēto Garu – tad mēs jau cīnāmies pret Dievu un nevis par Viņu.

Lūk, es vēlos, lai tas šeit noteikti tiek atzīmēts: es nerunāju pret draudzes *vecajiem*. Nē, kungī. Un šis *vecajs* var būt nabadzīgākais no nabadzīgajiem, vai arī visbagātākais cilvēks pasaulē, kamēr vien viņš ir *vecajs* savā sirdī un darbos. Es nešauboties ordinētu jebkuru vīru, kuram ir īstās Garīgās kvalifikācijas kā draudzes *vecajam* vai diakonom, neskatoties uz viņa finansēm vai sabiedrisko stāvokli. Bet, kad jūs redzat, kā draudzē ienāk sociāla vai finansiāla sistēma, kas jebkāda veidā sašķeļ cilvēkus – tas nav no Dieva. Tā ir vēl viena šī laika pazīme šajā materiāli bagātajā, bet Garīgi līdz nabadzībai novestajā Lāodikejas Periodā, kurā mēs tagad dzīvojam.

“*Es zinu tavu nabadzību.*” Vai jūs ievērojāt, ka viņu nabadzība un sātana sinagoga ir minēti kopā vienā pantā? Jā, tā ir šī bagātā, spēcīgā organizācija, kurai pieder bagātības un kura vienmēr izstumj ārā šos mazos cilvēciņus, kuri kalpo Dievam. Kad Dieva Gars darbojas cilvēku sirdīs, kuri tad ir tie, kas atstāj šīs ēkas un īpašumus? Šis mazais ganāmpulciņš vienmēr zaudē lielajai organizācijai. Un kurp pēc tam dodas šie cilvēki? Viņi pielūdz Dievu mājās, vecās noliktavās un pagrabos, tieši tāpat kā toreiz, kad viņi devās uz katakombām.

Tie cilvēki bija nabadzīgi šīs pasaules lietās. Noteikti. Taču viņi bija bagāti Garā.

“*Es zinu viņu zaimus.*” Lūk, te nav domāts, ka šie meļi zaimo Dievu (kaut arī tas ir skaidrs bez vārdiem), taču viņi zaimo patieso draudzi. Tā ir vienmēr. Pašā sākumā draudzi zaimoja Jeruzālemes jūdi. Tāpat rikojās arī pagānu daudzdievības piekritēji. Ja par kādu arī runās ļaunu, tad tā vienmēr būs patiesā sēkla. Nerona laikā kristiešus vainoja visās nelaimēs, pat Romas nodedzināšanā. Komunistiskajās valstīs šis mazais ganāmpulciņš vienmēr ir pirmais, kam draud iznīcināšana, kaut arī skaitliski tas ir nenozīmīgs. Neskatoties uz to, ka kristieši ir jauki, lojāli cilvēki, kuri dara tikai labu, viņi vienmēr tiks vajāti līdz beigām, lai viņus fiziski iznīcinātu.

Tas ir tāpēc, ka viņi ir pārmetums bezdievjiem; tāpat kā gruzis acī, tā viņi izceļas ļauno cilvēku priekšā. Un, lai arī šiem taisnīgajiem nav nolūka kaut kā kaitēt bezdievjiem (jo viņi vēlas darīt tikai labu), tomēr viņi aizvien tiek ievilkti situācijās, kā tas bija Jānim Kristītājam ar Hērodu; jo Jānis negribēja darīt ļaunu ne Hērodom, ne viņa sievai, bet gan izglābt viņus no Dieva dusmām. To ne tikai pilnībā pārprata un absolūti nepieņēma, bet par to Jāni nodeva nāvei. Un par visu to labo, ko Dieva ļaudis dara, viņi līdz pat šim laikam tiek publiski kaunināti un nodoti nāvei. Protams, ir jābūt kādam baisam spēkam, kas stāv aiz cilvēkiem, kuru sirdsapziņas ir tik tukšas, ka viņi atmaksā ar ļaunu tiem, kuri darīja viņiem labu. Jā, tāds spēks pastāv, tas ir sātans. Atbilde atrodas nākamajā pantā.

DESMIT CIEŠANU GADI

Atklāsmes grāmata 2:10: “*Nebīsties par to, ka tev būs jācieš! Redzi, velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti. Jums būs bēdas desmit dienas. Esi utzīcīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.*”

Ikreiz, kad Tas Kungs lieto šo vārdu “nebīsties”, jau tuvojas kauja, kura būs saistīta ar lielām briesmām un ciešanām, un zaudējumiem. Lūk, Viņš nesaka to skarbi un strupi: “Nāk ciešanas,” tas mūs nobiedētu; bet gan kā māte, kura gatavojas izslēgt gaismu, maigā balsī saka savam bērniņam, lai viņš neizbīstas: “Tagad nebaudies, jo gaisma nodzisīs, un iestāsies tumsa. Taču atceries, ka es esmu šeit kopā ar tevi.” Tāpat arī Viņš saka: “Nebaidieties no cilvēka, ne arī no tā, ko viņš jums var izdarīt. Es esmu ar jums, un jums pietiek ar Manu žēlastību. Kad jūs iesiet caur udeņiem, tie jūs nepārplūdinās. Un pat nāvē jūs nebūsiet uzvarēti. Jūs esat vairāk nekā uzvarētāji.”

Šis varenais apustulis Pāvils no savas pieredzes zināja, cik šie vārdi ir patiesi; viņš rakstīja vēstulē

Romiešiem 8:35-39: “*Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens? Gluži, kā ir rakstīts: Tevis dēļ mēs ciešam nāvi augu dienu, mēs tiekam turēti līdzīgi kaujamām avīm. Nē, visās šinīs lietās mēs pārpārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!*” Nē, mums nav jābaidās. Viņa mīlestība padzen visas bailes.

Tagad paskatieties, ko Viņš saka: “*Velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti.*” Jūdi to darīja jau toreiz. Pagāņu priesteri to darīja jau toreiz. Valdnieki, kuri centās pielabināties tautai, zinot, ka cilvēkiem patika arēna, nodeva nāvei tūkstošiem kristiešu, iznīcinot viņus ar lauvām vai gladiatoriem. Kāds tam visam sakars ar velnu? Kāpēc vainot viņu? Ak, bet aiz tā visa stāv velna naidis! Aiz tā visa stāv velns, jo viņš ienīst Dievu. Sātans noteikti centīsies iznīcināt to, ko Dievs ir apņēmis Savā sirdī. Taču skatieties, šeit ir kāda pamācība: ja sātans stāvēja aiz tiem jūdiem, kuri vilka kristiešus uz tiesu, tad jau šie jūdi nav no Dieva reliģijas, bet ir no velna reliģijas; viņu sapulce arī ir no sātana sinagogas. Un, ja Romas Katoļu Baznīca nogalināja milzīgu skaitu ticīgo Tumšajos Viduslaikos, jā, un arī visos citos laikos, tad viņi ir no velna un arī pieder sātanam.

Un ja, jūsuprāt, tas ir šokējoši, tad vienkārši uzgaidiet, kad piepildīsies pravietojums no Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas. Tā ir pārsteidzoša patiesība, ka šajā nodaļā atrodas Amerikas Savienotās Valstis. Tieši skaitlis trīspadsmit ir šīs valsts simbols. Tā iesākās ar trīspadsmit kolonijām. Tās oriģinālajā karogā bija trīspadsmit zvaigznes un trīspadsmit strīpas. Un, lūk, trīspadsmitajā nodaļā ir aprakstīts viņas liktenis. Zvēra tēlā, kas ir minēts šajā nodaļā, atklāsies viss tā zvēra ļaunums, kurš bija pirms viņa. Tāpat kā tas zvērs pacēlās Nikejas Padomē, tā arī šis zvēra tēls iznāks no Vispasaules Draudžu Padomes visā bezdievīgajā un sātanskajā spēkā, lai izgāztu velna dusmas uz patieso Dieva vīnogulāju. Tas būs atkārtots visas velnišķās viltības un nežēlības uzvedums.

Tie, kuri cīnās pret Dieva pazemīgajiem, nīrgājās un izsmej viņus – lai viņi to dara. Un viņi to arī darīs; un darīs to visu Dieva un reliģijas Vārdā. Taču viņi melo. Viņi nav no Dieva. Viņi ir no sava tēva, velna. Ar to, kāda ir viņu rīcība pret JEBKURU cilvēku, viņi atmasko sevi, parādot, kas viņi tādi ir. Lai viņi organizējas un atstumj mazo ganāmpulciņu; viņi tikai vēl vairāk parāda visiem, ka viņi ir no velna. Viņi ir šīs viltus vīnogulājs – vīnogulājs, kas nogalina. Viņu naidis pierāda, kas viņi ir: antikrista nikolaītu draudze – lūk, kas viņi ir.

“*Metīs cietumā kādus no jums.*” Jā, viņi tiek vesti uz tiesas namiem, nepatiesi apsūdzēti, pratināti un likti cietumos. Un, protams, tas viss tiek darīts reliģijas, pieklājības normu un absolūta nevainīguma vārdā. Tas viss ir kāda laba iemesla dēļ. Tas liek man aizdomāties par Augstākās Tiesas lēmumu par lūgšanu un Bībeles lasīšanu skolās [1963. gadā ASV Augstākā Tiesa pieņēma lēmumu, kas atcēla kopēju lūgšanu un obligātu Bībeles lasīšanu skolās–Red.]. Kas stāv aiz tā visa? Sātans. Tas vienkārši ir vēl viens niknuma izvirdums pret Dievu.

“*Jums būs bēdas desmit dienas.*” Tas ir pravietojums. Un vienlaicīgi tas arī palīdz noteikt Smirnas Perioda mūža garumu. Diokletiāns, visnežēlīgākais no visiem imperatoriem, uzsāka terora kampaņu pret Dieva svētajiem, kura, ja nebūtu Dieva žēlastības, būtu noslaucījusi no zemes virsas visus ticīgos. Tā bija visasiņainākā kampaņa vēsturē, un tā ilga desmit gadus (šīs desmit dienas no Atklāsmes Grāmatas 2:10) no 302. līdz 312. gadam.

“*Esi uzticīgs līdz nāvei.*” Viņš nesaka, lai esi uzticīgs dzīves laikā, līdz nomirsi, bet gan “esi uzticīgs, pat atdodot par to savu dzīvību”. Iespējams, tev nāksies savu liecību apzīmogot ar savām asinīm. Tūkstoši, jā, miljoni ir miruši šo gadsimtu laikā. Viņi mira ticībā. Tāpat kā uzticīgais liecinieks Antipa, viņi neturējās pie savas dzīvības un devās nāvē. Mēs bieži domājam, ka būt par mocekli – tas ir gandrīz neiespējami. Taču iedrošinos atgādināt, ka tā ticība, kuru mēs ik dienas izmantojam, lai triumfētu Kristū Jēzū, ir tā pati ticība, kas stiprināja Polikarpu un visus mocekļus. Šī lielā ticība dāvās lielu žēlastību šajā pēdējā stundā. Lai Dievs ir mūžam svētīts!

“*Tad Es tev došu dzīvības vainagu.*” Ja pat auksta ūdens krūze, kas pasniegta Tā Kunga Vārdā, nepaliks bez atlīdzības, cik gan liela būs alga tam, kurš atdod savu dzīvību kā mocekli par Kunga Jēzus Kristus Vārdu! Varbūt mēs varētu gūt nelielu priekšstatu, ja mēs salīdzināsim šo vainagu ar vainagu, kuru saņem sacīkšu uzvarētāji. Pāvils 1. Vēstulē Korintiešiem 9:24 saka: “*Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat.*” Vainags, kuru saņēma Olimpiskā skrējiena uzvarētājs, bija olīvkokā zariņu vijums. Taču vainags, par kuru tiek runāts šajā pantā no Atklāsmes Grāmatas, tas, kurš tika dots moceklim – tas ir karaļa kronis. Jēzus to sauc par dzīvības vainagu. Viens vainags ir tiem, kuri ir pūlējušies; cits – tiem, kuri sevi ir atdevuši. Abi šie vainagi ir nevīstoši. Tie neiznīks.

Tie, kuri uzvarēja šajā pasaulīgās dzīves skrējienā, drīz vien zaudēs prieku par šīs pasaules aplausiem. Viņu slava novītīs. Bet tie, kuri atdod savas dzīvības Dieva dēļ, vai nu katru dienu pūloties vai arī izlejot savas asinis kā augstāko savas dzīves upuri; viņiem tiks dots dzīvības vainags.

Pārāk maz laika tiek veltīts, lai pūlētos par Dieva mūžīgajām atlīdzībām. Dieva atalgojums ir pārāk nenopietni novērtēts. Ja mēs ticam šai realitātei par ķermeņa augšāmcelšanos un mūžīgajai matērijas valstībai, tad mums vajadzētu krāt debesīs šos labos dārgumus, kuri ir pieejami uzticīgajiem svētajiem.

ATLĪDZĪBA PAR UZVARU

Atklāsmes Grāmata 2:11: *“Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm. To, kas uzvar, neievainos otrā nāve.”*

Lūk, Gars vēlreiz runā visiem periodiem. Šis vēstījuma mērķis ir mierināt mūs šodien tāpat, kā tas ir mierinājis mūsu brāļus visos pārējos periodos. Un Viņš mums saka, ka otrā nāve mūs neievainos.

Mēs visi zinām, ka otrā nāve ir uguns jūra. Atklāsmes Grāmata 20:14: *“Arī nāvi un nāves valstību iemeta uguns jūrā. Šī ir otrā nāve – uguns jūra.”* Protams, tas nozīmē, ka visi, kuri atradās tajā, tika iemesti uguns jūrā. Un tā, šeit es jums gribu kaut ko parādīt. Tas, bez šaubām, tiks cilvēkiem izteikt piezīmes par manu neparasto mācību. Taču es šeit balstos uz Dieva Vārda autoritāti un noliedzu, ka neticīgais iet uz mūžīgo ellī un tur mūžīgi deg. Pirmkārt, elle jeb uguns jūra, vai kā arī jūs to gribat saukt, nav mūžīga. Kā gan tā var būt mūžīga, ja tai bija sākums? Mateja Evaņģēlijā 25:41 ir teikts, ka “mūžīgā uguns bija sataisīta velnam un viņa eņģeļiem”. Un tā, ja jau tā bija sataisīta, tādā gadījumā tai bija sākums. Ja tai bija sākums, tad tā nevar būt mūžīga. Protams, jums varētu rasties šaubas par vārda “mūžīgs” nozīmi. Taču šajā gadījumā šis vārds tiek lietots ar nozīmi “no gadsimtiem līdz gadsimtiem”, un tam ir dažādas nozīmes. Pirmajā Samuēla grāmatā 3:13-14 Dievs pateica Samuēlam, ka Viņš gatavojas tiesāt Ēļa namu uz laiku laikiem, un ka viņi “nemūžam” vairs nepienesīs upurus kā Viņa priesteri. Un 1. Kēniņu grāmatā 2:27 Salamans padzina no priesterības pēdējos Ēļa pēcnācējus – tas notika kādas četras paaudzes vēlāk. Tagad jūs redzat, ka vārdam “mūžīgs” (kam ir sākums) ir atšķirīga nozīme no “mūžīgs” jeb tāds, kuram nav ne sākuma, ne beigas. Šajā konkrētajā gadījumā vārds “mūžīgs” nozīmē “līdz izzušanas brīdim”. Tieši tas arī notika. Viņi izzuda.

Paskatieties uz vārdu “pazušana” no 2. vēstules Tesalonīkiešiem 1:9: *“Tie kā sodu saņems mūžīgu pazušanu.”* Grieķu valodā šis vārds “pazušana” nepārprotami nozīmē “pilnīga iznīcināšana”. Un vārds “pazušana” nekādā veidā nenozīmē “sagraušanu” (kā procesu). Lūk, “sagraušana” nozīmē, ka kaut kas pakāpeniski tiek sagrauts. Ko tad nozīmē “mūžīga iznīcināšana”? Tas nenozīmē “turpināt iznīcināt”, jo tad vārda “pazušana” vietā būtu izmantots vārds “sagraušana” (kā process). Tas nozīmē pilnīgu likvidāciju, pabeigt to.

Varbūt jums tagad rodas jautājums: “Kādos gadījumos es varu pielietot šo vārdu “mūžīgs”, ja ne tā, kā mums bija iemācījuši?” Tas ir vienkārši. Kad šis vārds attiecas uz Dievu, tā nozīme ir būt bez sākuma un bez beigām, būt vienmēr ilgstošam un nekad nebeigties. Un, kad jūs runājat par mūžīgo dzīvību, tad jūs ar to domājat Dieva dzīvību. *“Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.”* Lūk, tāpat tikai Dieva dēliem ir mūžīgā dzīvība, tāda dzīvība, kura nekad nesākās, taču ir bijusi vienmēr. Pareizi. Tieši tagad jūtos ir kaut kas, kas ir mūžīgs – tam nav ne sākuma, ne gala. Tas ir Dieva Gars. Tā ir Paša Dieva daļa. Tā ir Dieva dzīvība.

Lūk, ja jau grēcinieks dosies uz ellī un tur mocīsies, tāpat kā jūs iesiet uz debesīm un priecāsities par šīm debesīm, tad viņam jau ir tāda paša veida dzīvība, kāda ir jums.

Tad vēl, droši vien ir arī tādi, kuri saka, ka mūžīgā dzīvība nozīmē Dieva bērnu labklājību. Tā ir tieši viņu labklājība un viņu izpriecās, kuras ir apdraudētas. Bet no otras puses, grēcinieks savu sodu galu galā saņems, un tas ļauj izdarīt secinājumu, ka šī *otrā nāve* noteikti pastāv – jautājums ir tikai par soda veidu un vietu. Mūžīgā dzīvība nozīmē debesīs, bet mūžīgais sods nozīmē ellī. Jūs būtu pārsteigti, ka tam tic cilvēki, kuri tiek godāti kā teologi. Bet vai jūs saprotat, kādas tam ir sekas? Tas liek domāt, ka mūžīgā dzīvība ir ģeogrāfisks jautājums, nevis Persona. Mūžīgā dzīvība ir Dievs, Kungs Jēzus Kristus. Tas ir pāri manai saprašanai, ka kāds var ticēt tam, ka mūžīgā dzīvība ir atkarīga no atrašanās vietas. Man paliek nelabi no šādas domas vien.

Nē, draugi. Ir tikai viena veida mūžīgā dzīvība. Tā pieder Dievam. Ja mums ir Dievs, mums ir mūžīgā dzīvība Viņā un caur Viņu.

Un tā, jūs redzat, ka vārdu “mūžīgs” jeb “neiznīcīgs” var pielietot dažādi, taču, kad tas attiecas uz

Dievu (Viņam esot tam, kas Viņš ir), tad tam ir tikai viena nozīme. Tas izsaka Dieva pastāvēšanas ilgumu. Nevienai citai lietai šo vārdu jūs šādi pielietot nevarat. Tikai un vienīgi Dievs ir mūžīgs, un, tā kā Viņš dzīvo, līdz ar Viņu dzīvojam mēs.

Lūk, lai tikai neviens nesaka, ka es neticu uguns jūrai un sodam. Es ticu. Es nezinu, cik ilgi tas turpināsies, taču galu galā tas beigsies. Atklāsmes Grāmatā 21:8 ir teikts, ka tur minētajiem grēciniekiem būs sava daļa uguns jūrā. Taču patiesā šī vārda nozīme ir nevis “daļa”, bet gan “laiks”. Redziet, tā arī iznāk.

Un tā, bezgoži tiks iemesti ellē (pazemes valstība jeb kaps), bet elle tiks iemesta uguns jūrā, atšķirti no Dieva. Cik gan tas būs šausmīgi!

Taču ar taisnīgajiem tā nebūs. Viņiem nav no kā būties. Dievs viņus ir izpircis. Viņi atrodas Viņa azotē. Viņi ir šie uzvarētāji. Un kurš ir tas, kurš uzvar? Tas, kurš tic, ka Jēzus ir Kristus.

Kā tas nākas, ka šis uzvarētājs, šis ticīgais izglābsies un ieies mūžīgās dzīves un svētlaimes valstībā? Tāpēc, ka Jēzus ir samaksājis cenu, lai izpirktu mūs no grēka. Viņš aizpildīja šo plaisu, kas atdalīja, un mēs, kas bijām tālu prom, tagad caur šīm asinīm esam kļuvuši tuvi.

Un viņi nekad nenāks tiesā. Viņi nekad nenonāks šajā uguns jūrā. Viņi nekad nepazudīs, jo Viņš nepazaudēs nevienu no tiem. Ikviens no šiem izpirktajiem būs tieši tur, kur ir Jēzus.

Vai jūs zināt, kāpēc tas ir tā? Es jums to paskaidrošu. Man ir mazs dēliņš, Jāzepe. Viņš ir daļa no manis, neskatoties ne uz ko. Ja es būtu bagāts vīrs, tad sliktākais, ko es varētu izdarīt, būtu atstāt viņu bez mantojuma; taču es nekādā veidā nevaru no viņa atsāties. Es to nevaru, jo viņš ir daļa no manis. Lūk, uztaisīsim asins analīzi, un salīdzināsim viņa asinis ar manējām – tas apstiprinās, ka Jāzepe ir mans dēls. Viņš ir mans.

Tieši asins analīze ir tas, kas parāda, vai tu piederi Dievam vai nē.

Es nekādi nevaru aizmirst to laiku, kad es ganīju tīrasiņu herifordiešus tur Kolorādo. Ja mēs gribējām tos ganīt valstij piederošajās ganībās, tad mums vajadzēja tos atdzīt uz valsts pārbaudi. Bet viņi neatzina pilnīgi nevienu dzīvnieku, ja tam ausī nebija ielikta asins birka. Šī birka nozīmēja, ka tas bija tīrasiņu šķirnes dzīvnieks. Šie inspektori, kuri tos pārbaudīja, vispār neskatījās uz dzīvnieka īpašnieka zīmi. Viņi skatījās tikai uz šo birku, lai pārliecinātos, ka šīs asinis bija tās pareizās asinis. Aleluja! Ja tās ir pareizās asinis, tad visam jābūt kārtībā.

Ziniet, Dievs palūkojās lejup un paziņoja: “Dvēsele, kura grēko, mirst. Tā ir atšķirta no Manis. Tā nevar Man tuvoties.” Mēs zinām, ka visi ir grēkojuši, un visiem trūkst Dievišķās godības. Tas nozīmēja, ka visi nomira, visi bija atšķirti, un reiz bija jāpienāk tai dienai, kad pat šī dzīvības daļiņa tiktu iznīcināta, un viss būtu beidzies. Taču Dievs, mīlestībā, paņēma dzīvnieku un pieņēma tā dzīvību grēcinieka dzīvības vietā.

Vecajā Derībā grēcinieks nesa jēru. Viņš uzlika šim jēram savu roku, kamēr priesteris grieza jēram rīkli. Viņš juta, kā tek asinis un dzirdēja blēšanu. Viņš juta, kā dzīvnieciņa ķermenis sastingst nāvē. Viņš redzēja, kā augšup pretī Dievam pacēlās šie dūmi no aplacītajām asinīm. Viņš zināja, ka šis jērs bija ieņēmis viņa vietu. Viņš zināja, ka šī jēra dzīvība bija atdota viņa dzīvības vietā. Taču jēra dzīvība bija dzīvnieka dzīvība, un tā nevarēja atgriezties atpakaļ uz grēcinieku un viņu attīrīt; tāpēc viņš devās prom ar tādu pašu vēlēšanos grēkot. Viņš gāja prom, bet grēks bija viņa prātā, un pēc gada viņš atgriezās un atkal piensēja upuri par to pašu lietu.

Taču Jaunajā Derībā ir citādāk. Mūsu mirstošais Jērs ir Dieva Dēls, Kurš atdeva Savas asinis kā izpiršanas maksu par daudziem. Ticībā mēs ejam un uzliekam savas rokas uz šī Jēra; mēs redzam Viņa asiņojošās rētas, saplosīto muguru, šausmīgos ērkšķus, kuri ir pārplēsuši Viņa pieri; mēs jūtam Viņa sāpes un dzirdam Viņa kliegšanu: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” Un kas notika? Tā dzīvība, kura atstāja to satriekto asins šūnu, atgriezās pie grēku nožēlotāja. Tā dzīvība, kas bija Viņā, atgriezās pie mums. Mēs atgriezāmies no turienes bez vēlēšanās grēkot, un tagad mums ir naidis pret miesas darbiem un iekārēm.

Palūkosimies uz sevi. Kas ir mūsu dzīvība? Viena vienīga šūniņa, kas nākusi no mūsu tēva. Sievieteļ nav hemoglobīna – viņa dod olšūnu; viņa ir šis inkubators. Bet asinis nāk no vīrieša. Lūk, kāpēc sievieteļ pieņem vīra uzvārdu; arī bērni pieņem viņa uzvārdu. Māte ir šo bērnu, kurus viņa viņam dzemdē, inkubators.

Tieši tas notika mūsu pestīšanas labad. Svētais Gars nonāca pār Mariju, un viņa dzemdēja Dēlu, un nosauca Viņu par Jēzu. Varenais Radītājs nonāca uz zemes un kļuva par mūsu grēku upuri. Viņa asinis bija Dieva asinis. Tieši tādas tās arī bija. Šis Dievišķās asinis tika izlietas, un Gars atstāja Viņu, kad Viņš nomira

agonijā. Tad TĀ PATI DZĪVĪBA (GARS) atgriezās, lai iemājotu grēku nožēlotājā un lai viņu atbrīvotu. Šis grēcinieks jau vairs neatgriezās gadu no gada, upuri pēc upura, jo tas vairs nebija vajadzīgs. Ar VIENU upuri, reizi par visām reizēm, viņš ir atbrīvots no grēka varas un ir saņēmis Kristus dzīvību, ar ko viņš uzvaroši valda pār grēku, pār pasauli, pār miesu un velnu.

Dievs to izdarīja. Viņš izdarīja visu. Viņš paziņoja šai pasaulei, grēkā nolādētajai: “Es došu jums zīmi. Jaunavai būs bērns. Jaunava taps grūta un dzemdēs Dēlu. Tā būs zīme jums. Tā būs mūžīga zīme. To, kuru viņa dzemdēs, sauks Imanuēls, Dievs ar mums.”

Dievs nonāca asins šūnā, nevis caur vīrieti, bet caur Svēto Garu, un šīs jaunavas klēpī tika uzcelta *telts* jeb mājoklis, kuras uzdevums bija nomirt. Šī sievas Sēkla [Pēcnācējs] atnāca, lai [Viņš] tiktu satriekts, lai atnestu mums mūsu pestīšanu. Kad Svētais Gars nonāca pār Mariju, Viņš radīja viņas dzemdē šūnu, kura vairojoties kļuva par mūsu Kunga ķermeni. Šī šūna tika radīta. Tas bija Dieva Radības Sākums. Lūk, kas ir Jēzus. Un šī Svētā Būtne bija pilna ar Svētajām asinīm, Dieva asinīm. Šī *telts* piedzima. Viņš izauga par vīru. Viņš devās uz Jordānu, un tur Jānis šo Upuri mazgāja Jordānas upē. Kad šis Tīkamais Upuris iznāca no ūdens, nonāca Dievs un Viņā iemājoja, piepildot Viņu ar Garu bez mēra. Un, kad Viņš nomira un izlēja Savas asinis, Dieva nevainojamā dzīvība bija atbrīvota, lai atnāktu pie grēcinieka, kurš pieņems Kristu kā savu Glābēju.

Ak, cik tas ir apbrīnojami! Jehova, piedzimis, brēcot virs mēslu kaudzes. Jehova, piedzimis kaut kādā silē ar salmiem. Lūk, jūsu mūžīgā zīme lepnajiem un uzpūtīgajiem, viltus intelektuāļiem, kuri ir izvēršusi paši savu teoloģiju un nolieguši Dievišķo patiesību. Dievs Jehova, raudošs mazulis kādā smirdīga kūtī. Un mēs vēl iedomājamies, ka mums ir tiesības būt lepnēm, celt gaisā savus degunus, kritizēt un uzvesties tā, it kā mēs kaut kas būtu. Lūk, jūsu īstā zīme, tā ir tā pareizā: Jehova rotaļājas kā bērniņš, Jehova strādā kādā galdnieka darbnīcā, Jehova mazgā kājas zvejniekiem.

“Es došu jums zīmi,” teica Dievs. “Tā nebūs garīdzniecība ar baltām krādziņām. Tā nebūs bagātība un vara. Šajā zīmē nav nekā tāda, ko jūs gribēsiet vai kas jums šķitīs atbilstošs. Taču tā ir mūžīga zīme. Tā ir vislielākā zīme no visām.” Jehova stāv tiesas pagalmā, piekauts līdz asinīm, ar ērkšķiem Viņa pierē un apsplaudītu seju, izsmiets un nonievāts. Jehova, nicināts un atgrūsts, kails karājas pie krusta, kamēr liekuļi nīrgājās un izaicināja Viņu nokāpt no krusta. Jehova mirst. Jehova lūdzas, bet nekas nenotiek. Tad Jehova nomira. Tā ir šī zīme visiem cilvēkiem šodien, nav nevienas tai līdzīgas; tā ir tā galvenā.

Tad pār zemi nolaidās tumsa. Viņi guldīja Viņu kapā. Tur Viņš nogulēja tās trīs dienas un naktis, līdz nakts nomāktību pārtrauca zemestrīce un Viņš atdzīvojās. Jehova iznāca ārā. Jehova uzkāpa augstumos. Pēc tam Jehova atgriezās, lai iemājotu Savā draudzē. Jehova atgriezās ar stīpra vēja rūkoņu un uguns liesmām. Jehova atgriezās, lai staigātu Savas draudzes vidū un dotu spēku saviem ļaudīm. Jehova atnāca vēlreiz, un šoreiz, lai paliktu Savos ļaudīs. Un atkal Jehova dziedina slimos, augšāmcēļ mirušos un izpaužas caur Garu. Jehova atgriezās, runājot mēlēs un atbildot caur tulkojumu.

Jehova nonāca un izvilka no grēka prostitūtu. Viņš nonāca pie dzērāja ar mušām aplīpušu seju, kad tas bez samaņas gulēja notekgrāvī. Jā, Jehova atnāca, lai tiktu skatīts miesā un izpaustos caur miesu. Jehova atnāca – Dievs mūsos, dievišķās godības cerība.

Jā, Jēzus atnāca un izlēja Savas asinis, un atbrīvoja gūstekņus. Viņš atnāca un izpirka Savas pazudušās avis. Viņš dāvāja tām mūžīgo dzīvību, un viņas nekad neies bojā. Viņš nepazaudēs nevienu no viņām, bet augšāmcels tās pastarajā dienā.

Aleluja! Otrā nāve nevar viņus ievainot. Tai pār viņiem nav nekādas varas, jo viņi pieder Jēram, un viņi seko Viņam, lai kurp arī Viņš neietu.

SVĒTAIS GARS KATRĀ PERIODĀ

Atklāsmes Grāmata 2:11: “*Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.*” Šis pants ir minēts ikvienā Draudzes Periodā. Katrā periodā ir minēts tas pats brīdinājums katrā periodā dzīvojošajiem cilvēkiem. “Kam ir ausis, tas lai dzird, ko saka Gars.” Taču ir pilnīgi neiespējami, ka visi cilvēki dzirdētu to, ko Gars saka šiem atšķirīgajiem periodiem. 1. Vēstule Korintiešiem 2:6-16: “*Gudrību arī mēs sludinām, bet pilnīgajiem, ne šīs pasaules gudrību, ne arī šīs pasaules valdnieku gudrību, kas lemti iznīcībai, bet mēs sludinām Dieva gudrību noslēpumā, apslēpto gudrību, ko Dievs paredzējis no mūžības laikiem, lai mūs celtu godā. To nav atzinis neviens šīs pasaules valdnieks; jo, ja tie to būtu atzinuši, tad tie nebūtu krustā situāti godības Kungu. Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī*

nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus. Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars. Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis. To mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko Gars māca, garīgas lietas garīgi apsprieddami. Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams. Garīgais cilvēks izdibina visas lietas, bet viņu pašu neviens neizdibina. Jo kas ir atzinis Tā Kunga prātu, lai Viņam varētu dot padomu? Bet mums ir Kristus prāts.” Mateja Evaņģēlijs 13:13-16: “Tāpēc Es uz tiem runāju līdzībās, jo tie redzēdami neredz un dzirdēdami nedzird un nesaprot. Un pie tiem piepildās pravieša Jesajas vārdi, kas saka: ar ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet; skatīdamies jūs skatīsities, bet neredzēsiet. Jo šo ļaužu sirds ir apcietināta, un viņu ausis ir nedzirdīgas, un savas acis tie ir aizdarījuši, ka tie ar acīm neredz un ar ausīm nedzird, un sirdī nesaprot un neatgriežas, ka Es tos dziedinātu. Bet svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird.” Jāņa Evaņģēlijs 8:42-44: “Jēzus viņiem sacīja: “Ja Dievs būtu jūsu Tēvs, jūs Mani mīlētu, jo Es esmu izgājis un nāku no Dieva. Jo ne no Sevis esmu nācis, bet Viņš Mani sūtījis. Kādēļ jūs Manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties Manos vārdos. Jūs esat no sava tēva – velna, un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams, viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un melu tēvs.” Šis Rakstu vietas pilnīgi skaidri parāda, ka neviens cilvēks pats no sevis nevar dzirdēt Dievu. Šo spēju cilvēkam var iedot tikai Dievs. Mateja Evaņģēlijs 16:17: “Un Jēzus atbildēja un viņam sacīja: “Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, Kas ir debesīs.” Ja mēs saliekam visus šos pantus kopā, mēs redzam, ka ir tikai viena cilvēku grupa, un tā ir ļoti īpaša grupa no cilvēkiem, kuri ir spējīgi sadzirdēt, ko saka Gars katrā periodā. Tā ir viena īpaša grupa, kas saņem atklāsmi, kas domāta katram periodam. Šī grupa ir no Dieva, tāpēc ka grupa, kas nedzird, nav no Dieva (Jāņa Evaņģēlijs 8:42-44). Tā grupa, kura spēj dzirdēt un dzird to, ko saka Gars, un tādēļ saņem atklāsmi, ir tā grupa, kas ir aprakstīta 1. Vēstulē Korintiešiem 2:6-16. Viņi ir tie, kuriem ir Dieva Gars. Viņi ir tie, kuri ir dzimuši no Dieva. Viņi ir kristīti Kunga Jēzus Kristus miesā caur Viņa Garu. Viņi ir kristīti ar Svēto Garu.

Lai padarītu saprotamāku tikko runāto, un turklāt lai pielietotu kādu Rakstu vietu, kuru vajadzētu paturēt prātā, kad mēs runājam par to, kurš tad īsti ir kristīts ar Svēto Garu; paskatieties, ko Jēzus saka Jāņa Evaņģēlijā 6:45: “Ir rakstīts praviešos: un tie visi būs Dieva mācīti.” Bet pievērsīsimies pravieša Jesajas grāmatai 54:13, no kurienes tas ir ņemts; tur ir teikts: “Visi tavi bērni būs Tā Kunga mācīti.” [Latv. Bībelē: “Visi tavi dēli...” –Tulk.] VISI, kuri ir no Dieva, ir Dieva BĒRNI. Tādā veidā, pierādījums tam, ka kāds ir patiess Dieva bērns (tāds, uz kura ir nonācis un kurā mājō Gars), atkal ir tas, ka Svētais Gars cilvēku ir apmācījis Vārdā.

Tagad jūs varat sākt saprast, kāpēc mēles nav pierādījums tam, ka kāds ir saņēmis Svētā Gara kristību. Nevienā periodā nav teikts, ka “tas, kurš runā mēlēs, lai saka to, ko saka Gars.” Tātad mēles, to iztulkošana, pravietošana u.t.t. nevar kalpot kā pierādījums. Šis pierādījums ir DZIRDĒŠANA, ko saka Gars. Gars runā. Jā, Gars māca. Tieši to Jēzus apsolīja darīt, kad Viņš runāja par Savu atnākšanu. Jāņa Evaņģēlijs 14:26: “Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.” Un tieši tas arī notika. Lūk, kā tika uzrakstīti Evaņģēliji. Svētais Gars atgādināja šiem vīriem tieši tos Vārdus, ko sacīja Jēzus. Lūk, kāpēc šie Evaņģēliji ir precīzi. Tie ir nevainojami. Taču Gars ne tikai atgādināja viņiem visas šīs lietas, bet Viņš mācīja viņus tālāk patiesībā, kura viņiem jau bija. Lūk, kā Pāvils saņēma savas atklāsmes; par to viņš sacīja: “Jo es jums apliecinu, brāļi: tas evaņģēlijs, kuru es jums esmu pasludinājis, nav cilvēku izdomāts. Es to arī neesmu saņēmis no kāda cilvēka, nedz kāds man to ir mācījis, bet Jēzus Kristus man to ir atklājis.” Vēstule Galatiešiem 1:11-12. Viņu bija apmācījis Svētais Gars.

Kad Jēzus bija uz zemes, kādu dienu pie Viņa ciemos atnāca kāds ļoti svarīgs vīrs. Šis vīrs sacīja: “Rabi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis.” Taču jūs ievērosiet, ka Jēzus viņu pārtrauca. Viņš vērsās pie Nikodēma, un vārdus, kurus Viņš teica, tikpat labi varētu pārfrāzēt šādi: “Es NEESMU skolotājs. Es esmu Upura Jērs par grēku. Es daru iespējamu Dzimšanu no Jauna caur Manu Garu. Taču nāk Tas, Kurš ir Skolotājs: Tas ir Svētais Gars.” Kad Jēzus bija uz zemes, Viņš atnāca kā Jērs un kā Pravietis. Taču, kad Viņš atgriezās un nonāca pār draudzi caur Savu Garu, Viņš kļuva par Skolotāju.

Un mēs dzirdam, ka katram periodam skan viena un tā pati patiesība: “Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.” Taču tikai Gara piepildīts cilvēks spēj sadzirdēt atklāsmi tam periodam. Neviens cits to nevar, nē, kungī. Viņi to nespēj, jo tieši par to runāja Pāvils 1. vēstulē Korintiešiem 2:6-16.

Lūk, tam vajadzētu jūs iepriecināt. Ir parādījusies kāda pavisam savāda mācība, kura rada daudzus pārpratumus un ļaunošanos. Jo, kad vasarsvētku draudzes saka, ka tev VAJAG runāt mēlēs, citādi tu neesi

saņēmis Svētā Gara kristību, tad viņi vai nu noliedz to, ka tādi vareni vīri kā Nokss, Mūdijs, Teilors, Goforts un citi saņēma Svēto Garu; vai arī saka, ka visi šie vīri runāja mēlēs slepenībā, un neapzinājās, kas īsti notika. Lūk, tā nav taisnība. Nē, kungī. Tā ir rupja kļūda. Mēles nav pierādījums tam, ka kāds ir piepildīts ar Garu. Tā vienkārši ir viena no deviņām izpaušmēm, kas minētas 1. Vēstulē Korintiešiem 12. nodaļā. Nav nevienas Svēto Rakstu vietas, kas teiktu, ka jūs saņemat Svēto Garu, runājot mēlēs; vai arī, ka jūs saņemat Svēto Garu caur runāšanu mēlēs. Taču ir teikts, ka “viņi visi tika piepildīti ar Svēto Garu un tad sāka runāt citās mēlēs,” un vēl tālāk ir teikts, ka viņi arī pravietoja.

Šodien daudzu cilvēku vidū tiek uzskatīts kā pats par sevi saprotams, ka visi, kuri apgalvo, ka caur runāšanu mēlēs viņi ir saņēmuši Svēto Garu, runā neviltotā Garīgā mēlē. Taču tā tas nav, jo daudzi cilvēki runā atpazīstamā mēlē, taču nepareiza gara ietekmē. Tagad iedomāsimies, ka mēs atrodamies kādā sanāksmē, un visi cilvēki runā mēlēs. Kā jūs varat zināt, kura mēle ir no Gara un kura ir no velna? Es esmu bijis starp pagāniem, kur viņu burvji dzēra asinis no galvaskausa, runāja mēlēs un tās iztulkoja, un pravietoja. Viņi var pat rakstīt mēlēs. Un tā, ja jau mēles ir ĪSTAIS pierādījums, ka ir saņemts Svētais Gars, tad ikvienai mēlei vajadzētu būt no Dieva. Taču cilvēki, kas uzskata mēles par pierādījumu, atzīst, ka ir īstās mēles un viltus mēles; jo no Dieva nāk patiesais, bet no sātana nāk viltotais. Tāpēc mans jautājums ir: “Kurš zina, kas ir patiesais? Kurš saprata šo valodu, lai zinātu, kas tika pateikts? Kam ir atšķiršanas dāvana, lai to uzzinātu?” Lūk, kad mēs saņemsim atbildes uz šiem jautājumiem, tad mēs varēsim iet tālāk, taču līdz tam mēs nevaram būt pārliecināti, no kāda avota šīs mēles nāk. Jau tagad ir skaidrs, ka, ja tu aizstāvi mēles kā pierādījumu, bet nesaproti, kas tur tiek runāts, tad galu galā tev nāksies pateikt, ka visām mēlēm ir jābūt no Dieva. Tas, savukārt, mūs novestu pie domām, ka velns nevar runāt citās mēlēs. Bet tā nav, ne tuvu tam. Jebkurš īsts misionārs, kas dodas uz ārzemēm, ļoti labi zina, ka velns runā svešās mēlēs; arī es to zinu no savas pieredzes.

Vasarsvētku draudžu teologi atzīst, ka viņiem nav nevienas Rakstu vietas, lai pierādītu, ka, saņemot kristību ar Svēto Garu, cilvēki runā mēlēs. Viņi atzīst, ka tas ir tikai secinājums, kas pamatojas uz pieredzi, kas ir izklāstīta Apustuļu Darbu grāmatā, kur trijos no pieciem gadījumiem cilvēki runāja mēlēs. Un tāpat viņi saka (bez jebkāda pamatojuma Svētajos Rakstos), ka ir divu veidu mēles: viena esot tā mēle, kurā tu runā tajā brīdī, kad saņem Svēto Garu (un tas esot šis “pierādījums”), turpretim vēlāk, ja vien tu ticēsi, tu varot saņemt dāvanu runāt mēlēs, ar kuru tu varēsi runāt bieži. “Un tomēr,” viņi saka, “reiz šajās mēlēs runājis par pierādījumu, ka esi saņēmis Svēto Garu, tu, iespējams, tajās vairs nekad nerunāsi.” Un atkal mēs ļoti gribam zināt, kur to var atrast Vārdā. Ja tur tā nav, tad Dievs to nav sacījis; un bēdas tam, kurš kaut ko pieliek šim Vārdam! Taču Vārdā tieši par šo tēmu ir kaut kas, ko viņi pilnīgi ignorē: 1. Vēstule Korintiešiem 13. nodaļa. Tajā ir minētas cilvēku un eņģeļu mēles; atpazīstamas un svešas mēles. Mūsdienu vasarsvētku draudzes saka, ka viņi var saņemt Svēto Garu, runādami svešās jeb eņģeļu mēlēs. Viņiem rati iet pa priekšu zirgam, jo Apustuļu Darbu 2. nodaļā šie ļaudis runāja nevainojamā izloksnē, kuru dzirdēja un saprata pat neticīgie.

Lūk, kad Dievs klusē, mums labāk klusēt. Taču, kur Viņš jau ir runājis, arī mums ir labāk runāt un teikt to, ko Viņš jau ir pateicis. Viņš mums pateica, kāds ir šis pierādījums jeb kam ir jānotiek pēc kristības ar Svēto Garu: ka mums būs Skolotājs, kas nāks un mācīs visā patiesībā. Taču šis Skolotājs būs IEKŠĒJAIS skolotājs, nevis ārējais skolotājs. Ja iekšienē nebūtu Gara, tad jūs nedzirdētu patiesību, ne arī spētu to pieņemt caur atklāsmi, pat ja klausītos to visu cauru dienu. Tāda bija Svētā Gara pazīme Pāvila laikā. Tie, kuri bija piepildīti ar Svēto Garu, izdzirdēja Vārdu, pieņēma to un dzīvoja ar to. Tie, kuriem nebija Gara, to dzirdēja tikai kā miesiski cilvēki – viņi nepareizi to izskaidroja un iegrima grēkā.

Katrā periodā (un patiesam ticīgajam katrs periods ir Svētā Gara periods), klausieties, katrā periodā bija viens un tas pats pierādījums. Tie, kuriem bija šis Gars, šis Skolotājs, tie dzirdēja Vārdu; un šis Gars, kas bija viņos, ņēma šo Vārdu mācīja to (atklāja to) viņiem; un viņi bija no tās grupas, kas sadzirdēja vēstnesi un viņa vēstījumu, pieņēma to un dzīvoja ar to.

Es zinu, ka ir liels kārdinājums atsaukties uz Vasarsvētku dienu un tāpat uz to dienu, kad Svētais Gars nonāca Kornēlija namā, un tad pasniegt šīs divas identiskās pieredzes kā pierādījumu kristībai ar Svēto Garu. Taču abos gadījumos mēles bija saprotamas tiem, kas tās dzirdēja. Tas stipri atšķiras no mūsdienu Bābeles sajukuma vasarsvētku draudžu sanāksmēs. Un, ja ar to nepietiek, lai pārliecinātu mūs atnest šāda veida domāšanu, tad ko gan mēs darīsim, saduroties ar faktu, ka tādu cilvēku dzīvēs, kuri nekad nav runājuši mēlēs, tomēr darbojas kādas citas no pārējām astoņām izpaušmēm – tādas kā gudrības runa, garu pazīšana, atziņas runa, ticība, dziedināšana un pat brīnumi? Un šis novērojums ir vēl jo interesantāks, ņemot vērā, ka mēles ir mazākā no šīm deviņām dāvanām; tāpēc redzot cilvēkus, kuri nerunā un nekad nav runājuši mēlēs, bet pielieto lielākas dāvanas, nekā tie, kas runā mēlēs, mums ir pilnīgi jāatmet šāda veida mācība, vēl vairāk nekā agrāk.

Un tā, tagad jūs saprotat, ka mēs nekādi nevaram teikt to, kas nav teikts Bībelē. Kad Svētie Raksti mums māca, ka Svētā Gara darbības un šīs Svētīgās Personas izpausmes mērķis ir aiznest katra perioda patiesību patiesajai šī perioda sēklai; tad mēs saprotam, ka, ja cilvēkā nedzīvos šis Gars, tad viņš nespēs pieņemt patiesību konkrētajam laikam. Āmen. Tā ir vistīrākā patiesība. Un, ja šie periodi kaut ko arī atklāj, tad tie noteikti atklāj un apstiprina šo patiesību.

Tagad, pirms mēs beigsim izskatīt šo tēmu, es vēlos saprotami izskaidrot, kas ir Kristība ar Svēto Garu saskaņā ar Vārdu: nevis pēc manām domām un nevis pēc jūsējām. Tam ir jābūt saskaņā ar “Tā saka Tas Kungs”, pretējā gadījumā mēs ejam nepareizi. Āmen.

Pirmkārt, jūs pamanīsiet, ka manās sanāksmēs, kad es beidzu sludināt evaņģēlisku sprediķi vai kādu svētrunu ar mācību, es izmetu tīklus un aicinu cilvēkus atsaukties. Es lūdzu viņus iznākt priekšā un saņemt Svēto Garu. Mani draugi no vasarsvētku draudzēm, klausoties manis teiktajā, domā, ka es aicinu iznākt cilvēkus, kuri jau ir piedzimuši no augšienes, lai tie saņemtu kristību ar Svēto Garu; tāpēc, kad es aicinu atnākt tos, kuri ir Gara piepildīti, lai viņi palīdzētu tiem, kuri ir atsaukušies uz uzaicinājumu saņemt Garu, tad te mūsu dārgie draugi metas uz priekšu un sāk iedrošināt šos cilvēkus atdoties Dievam un ticēt, lai sāktu runāt mēlēs. Tas ir izraisījis pamatīgu jucekli, un es vēlos izstāstīt, ko tieši es ar to domāju – es domāju, lai priekšā iznāk grēcinieks un lai viņš piedzimst no augšas, kas nozīmē būt kristītam ar Svēto Garu Kristus miesā, un tieši tas notika Vasarsvētku dienā, kad iesākās draudze. Citiem vārdiem, būt dzimušam no Gara nozīmē būt patiesi kristītam ar Svēto Garu. Tas ir viens un tas pats.

Un tā, es saprotu, ka tas nedaudz samulsinās, tā kā daudzi zina, ka es biju ordinēts kā baptistu sludinātājs un ka esmu neatlaidīgi apgalvojis, ka baptisti to ir izlaiduši, sakot, ka cilvēks saņem Svēto Garu, KAD viņš tic; taču tā tas nav. Tu saņem Viņu KOPŠ TĀ LAIKA, KAD tu kļuvi ticīgs. Apustuļu Darbi 19:2-6: “*Viņš tiem sacīja: "Vai jūs dabūjāt Svēto Garu kopš tā laika, kad jūs kļuvāt ticīgi?"* [Latv. Bībelē: “*Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi?*” –Tulk.] *Tie viņam atbildēja: "Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir."* *Viņš jautāja: "Ar kādu kristību jūs esat kristīti?"* *Tie atbildēja: "Ar Jāņa kristību."* *Bet Pāvils sacīja: "Jānis kristīja ar grēku nožēlas kristību, ļaudīm sacīdams, lai tie tic tam, kas nākšot pēc viņa, tas ir; Jēzum."* *To dzirdējuši, viņi tika kristīti Kunga Jēzus Vārdā. Kad Pāvils uzlika tiem rokas, Svētais Gars nāca pār tiem: tie runāja mēlēs un pravietoja.*” Lūk, lūdzu. Pāvils vaicāja: “Vai jūs saņēmt, KOPŠ jūs noticējāt,” NEVIS TAJĀ BRĪDĪ, KAD jūs noticējāt. Un tur ir liela atšķirība, jo mēs noticam un PĒC TAM saņemam. Vēstulē Efeziešiem 1:13 ir precīzi izteikts tas pats, kas, saskaņā ar Apustuļu Darbu 19. nodaļu, notika Efezā: “*Viņā arī jūs ESAT DZIRDĒJUŠI patiesības Vārdu, savas pestīšanas Evaņģēliju, un PĒC TAM, kad noticējāt Viņam* [Latv. Bībelē: “*...Viņam ticēdami...*” –Tulk.] (pēc tam, kad jau ticējāt), *esat saņēmuši Svētā Gara zīmogu pēc apsolvējuma.*” Lūk, mans viedoklis. Pārāk daudzi mūsu modernisti un mūsu fundamentālisti (tā sauktie) tic tam, ka pestīšana notiek kādā konkrētā specifiskā brīdī, kuru nereti mēdz saukt par “lēmuma pieņemšanu”, un tas ir nosaukts par “Kristus pieņemšanu” vai “piedzimšanu no augšienes”. Lūk, pieņemt Kristu nozīmē saņemt Viņa Garu. Saņemt Viņa Garu nozīmē piedzimt no augšienes. Saņemt Viņa Garu nozīmē būt kristītam ar Svēto Garu. Āmen. Šie cilvēki tic. Tas ir brīnišķīgi, taču šeit viņi apstājas. Jūs saņemat Svēto Garu PĒC TAM, kad noticat. Tas vienmēr ir bijis tā un vienmēr būs tā. Pašus pirmos norādījuma vārdus cilvēkiem pateica Pēteris Vasarsvētku dienā, un viņš teica: “*Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu. Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.*”

Šie norādījumi bija tieša Pētera atbilde par to, kas patiesībā bija noticis Vasarsvētku dienā. Bija īstenojies tas, ka Dievs, saskaņā ar pravieša Joēla teikto, izlēja apsolvīto Svēto Garu pār visu miesu. Viņš netika izliets jeb dāvāts pirms šī laika. Bija pienācis laiks. Taču kopš šā brīža TAM bija jāatnāk caur atgriešanos no grēkiem un kristīšanos Kunga Jēzus Kristus Vārdā; un tad Dieva pienākums bija piepildīt tos, kas atnāca. Ne Pēteris, ne arī kāds no apustuļiem ne reizi neteica: “Jums ir jāpiedzimst no augšienes un pēc tam jāpiepildās ar Garu.”

Uzmanīgi pavērojiet, kādā veidā Gars nonāca pār cilvēkiem nākamajā reizē, un jūs redzēsiet, ka tas ir īstais paraugs pieredzei, kas attiecas uz Svētā Gara saņemšanu. Apustuļu Darbi 8:5-17: “*Filips, aizgājis kādā Samarijas pilsētā, sludināja tiem Kristu. Ļaudis pulkiem uzmanīgi un vienprātīgi uzklauzīja Filipa vārdus un skatīja zīmes, ko viņš darīja. Jo no daudziem, kam bija nešķīsti gari, tie izgāja, stiprā balsī brēkdami; un daudz paralītiķu un tizlu tika dziedināti; un liela liksmība valdīja tanī pilsētā. Kāds vīrs, vārdā Sīmanis, šinī pilsētā līdz tam bija nodarbojies ar buršanu un uztraucis Samarijas ļaudis, sacīdams, ka esot liels vīrs. Viņam pieķērās visi, mazi un lieli, sacīdami: "Šis ir tā sauktais lielais Dieva spēks."* *Bet tie tāpēc viņam pieķērās, ka viņš jau ilgu laiku tos ar burvestībām bija apstulbinājis. Kad tie ticēja Filipam, kas tiem sludināja evaņģēliju par Dieva valstību un Jēzus Kristus Vārdu, tie likās kristīties, vīri un sievas. Sīmanis*

pats arī kļuva ticīgs un kristīts pastāvīgi turējās pie Filipa, un, redzēdams zīmes un lielus brīnumus notiekam, viņš izbijās. Bet apustuļi, Jeruzālemē dzirdējuši, ka Samarija pieņēmusi Dieva vārdu, sūtīja pie tiem Pēteri un Jāni, kas, tur nonākuši, lūdza par viņiem Dievu, lai tie saņemtu Svēto Garu, jo tas vēl ne pār vienu no viņiem nebija nācis, bet viņi bija tikai kristīti Kunga Jēzus Vārdā. Tad viņi uzlika tiem rokas, un tie dabūja Svēto Garu.” Saskaņā ar 12. pantu, VIŅI TICĒJA VĀRDAM, pēc tam viņi tika kristīti Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Taču, pat neskatoties uz visu to, saskaņā ar 16. pantu, viņi JOPROJĀM NEBIJA SAŅĒMUŠI SVĒTO GARU. Tikai PĒC TAM, kad viņi bija ticējuši un bija pareizi kristīti, tikai tad viņi saņēma Svēto Garu. Tas ir šis precīzais paraugs, kuru Pēteris izklāstīja Apustuļu Darbos 2:38-39.

Cita Svēto Rakstu vieta, kas izlej pār šo jautājumu brīnumainu gaismu, atrodas Vēstulē Galatiešiem 3:13-14: *“Kristus mūs ir izpircis no bauslības lāsta, pats mūsu vietā kļūdams par lāstu, – jo ir rakstīts: “Nolādēts ikviens, kas pakārts pie koka” – lai Ābrahāmam dotā svētība varētu nākt pār pagāniem Kristū Jēzū un mēs caur ticību saņemtu Gara apsolījumu.*” [Jaunā latv. Bībele] Nekādā ziņā nevar teikt, ka “Ābrahāma svētība” ir piedzimšana no augšas, un “Gara apsolījums” ir Kristība ar Svēto Garu kā divi atsevišķi notikumi; jo šī Rakstu vieta lasās šādi: *“Jēzus nomira uz krusta, un caur šo nāvi un augšāmcelšanos Ābrahāma svētība, pametot ebrejus, atnāca pie pagāniem. Tas notika tāpēc, lai Gars kļūtu pieejams pagāniem.”*

Saprotot, ko es tikko pateicu, kļūst skaidrs, kāpēc studējošie nekur nav atraduši, ka Pāvils jebkad būtu teicis: *“Piedzimsti no augšienes un PĒC TAM piepildies ar Garu.”* Viņi ir secinājuši, ka tas tur ir, un izdomājuši paši savas interpretācijas, lai tas šādi izklausītos, TAČU SVĒTIE RAKSTI TĀ NESAKA. Arī Jēzus nekad to nav teicis. Paskatieties uz Jāņa Evaņģēliju 7:37-39 un lasiet to tagad ar izpratni: *“Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzstājās un sauca: “Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā Rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes.” To Viņš sacīja par GARU, ko vēlāk dabūja tie, kas Viņam ticēja; jo vēl nebija Gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija ievests godībā.”* Lūk, šeit skaidri un neapšaubāmi ir pateikts, ka tad, kad ticīgais nāk pie Jēzus ticībā un dzer, tad no viņa sāks plūst dzīvā ūdens straumes. Šis pārdzīvojums attiecas uz Vasarsvētku dienu. Paturot prātā šo domu, tagad izlasīsim Jāņa Evaņģēlija 4. nodaļas 10. un 14. pantus: *“Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, – tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni. Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.”* Atkal ir minēts tas pats dzīvais ūdens, taču šoreiz tas nav nosaukts par straumi – tas ir nosaukts par artēzisko aku. Lūk, kur kļūdās šie cilvēki. Tā kā tas ir nosaukts par “avotu” un “straumēm”, viņi domā, ka vienā vietā runa ir par mūžīgo dzīvību, ko dod Gars; bet otrā vietā, tur, kur tas ir nosaukts par “straumēm” (it kā norādot uz varenu dinamiskumu), tam esot jābūt Garam, kurš ir dots kā spēka piešķiršana. Tā nav! Tas ir viens un tas pats. Tieši Gars dod dzīvību un spēku, un tas atnāca Vasarsvētku dienā.

Kas tad radīja šo pārpratumu? Lūk, atbilde: “PIEREDZE”. Mēs esam vadījušies no pieredzes un nevis no Vārda. Aizvāciet pieredzi kā jūsu mērauklu! Ir tikai viens mērinstruments, tikai viens mērs, un tas ir Vārds. Tagad esiet uzmanīgi un centieties izprast, lūk, ko. Pēteris sacīja: *“Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai, un jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu.”* Pāvils teica: *“Vai jūs esat saņēmuši Svēto Garu, KOPŠ jūs kļūvat ticīgi?”* Tieši šeit arī ir visa mūsu problēma. Ļaudis nožēlo savus grēkus, viņi tiek kristīti ūdenī, TAČU VIŅI NEIET TĀLĀK, LAI SAŅEMTU SVĒTO GARU. JŪS TICAT, LAI SAŅEMTU GARU. Ticēt Jēzum, tas ir solis pareizā virzienā, virzienā uz Svēto Garu. Taču šeit cilvēki apstājas – viņi aiziet tikai līdz ūdenim un tad apstājas. Viņi kļūst ticīgi un tad apstājas. Bībele nesaka, ka tu saņem tajā brīdī, KAD tu notici; ir teikts: *“Vai jūs esat saņēmuši Svēto Garu, KOPŠ jūs kļūvat ticīgi?”* Precīzais un burtiskais tulkojums ir: *“Vai jūs, jau pirms tam būdami ticīgi, saņēmt Svēto Garu?”* Cilvēki notic un tad apstājas. Tu nesaņem Svēto Garu tajā brīdī, kad tu notici Viņam un nožēlo grēkus. Bet tu ej tālāk un saņem Svēto Garu. Vai jūs to redzat? Lūk, kas kait mūsu fundamentālistiem: viņiem nav spēka, jo viņi ir apstājušies, neaizejot līdz Vasarsvētku dienai.

Viņi ir kā Israēla bērni, kuri iznāca no Ēģiptes un apstājās pirms Apsolītās Zemes. Kad šie Israēla bērni iznāca no Ēģiptes, viņu skaits bija ap diviem miljoniem. Visi viņi ceļoja kopā, visi redzēja tos pašus Dieva brīnumus, visi baudīja to pašu mannu un dzēra ūdeni no sistās klints, visi sekoja tam pašam mākonim dienā un uguns stabam naktī – taču TIKAI DIVI sasniedza Apsolīto Zemi. TIKAI DIVI BIJA PATIESI JEB ĪSTI TICĪGIE. Tieši tā, jo Vārds mums saka, ka pārējie nomira neticības dēļ: *viņi nevarēja ieiet neticības dēļ* (Vēstule Ebrejiem 3:19). Ņemot vērā, ka tā ir taisnība, un IEGĀJA tikai DIVI, tāpat pārējie nebija patiesi ticīgie. Kur bija atšķirība? Divi neatkāpās no Vārda. Kad pie Kadeš Barneas tiem desmit izlūkiem nodrebēja sirdis, Jozua un Kālebs nesāka šaubīties, jo viņi ticēja Vārdam, un sacīja: *“Mēs esam vairāk nekā spējīgi iegūt šo zemi.”* Viņi zināja, ka viņi bija spējīgi, jo Dievs bija pateicis: *“Es jums šo zemi esmu piešķīris.”* Pēc tam, kad visi šie izraēlieši bija redzējuši Dieva spēku, labestību un atbrīvošanu, viņi tomēr neiegāja atdusā,

kas simbolizē Svēto Garu. Tad nu jūs tagad redzat, ka tikai pavisam nedaudzi ticēs līdz tam, lai saņemtu Svēto Garu.

Labi, līdz šai vietai mēs nu esam tikuši; es vēlos iet tālāk, un es zinu, ka tas izsauks emocijas. Taču es par to neesmu atbildīgs. Es esmu atbildīgs Dieva un Viņa Vārda priekšā, un to cilvēku priekšā, pie kuriem Dievs mani ir sūtījis. Man ir jābūt uzticamam visā, ko Viņš man liek pateikt.

Jāņa Evanģēlijā 6:37 un 44 ir teikts: “*Katrs, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis, un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumu. Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis, un Es viņu celšu augšā pastarā dienā.*” Jāņa Evanģēlijs 1:12-13: “*Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, BET NO DIEVA.*” Vēstule Efeziešiem 1:4-5: “*Viņā Tas mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā. Mīlestībā pēc Savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis, ka mums būs Viņa bērniem būt caur Jēzu Kristu.*” Lūk, pārāk neiedziļinoties jautājumā par Dieva suverenitāti (tikai tas vien aizņemtu veselu grāmatu), ļaujiet man norādīt, ka saskaņā ar šiem pantiem Jēzus Kristus izvēlas Savu līgavu tieši tāpat, kā šodien vīrieši izvēlas savas līgavas. Šodien ne jau līgava ir tā, kas gluži vienkārši nolemj, ka viņa precēs kādu konkrētu vīrieti. Nē, kungi. Tas ir līgavainis, kas izlemj un izvēlas sev par sievu kādu konkrētu sievieti (Jāņa Evanģēlijs 15:16: “*Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis.*”). Lūk, saskaņā ar Dieva Vārdu līgava tika izredzēta pirms pasaules radīšanas. Nodoms par līgavas izvēli jau atradās Viņā (Vēstule Efeziešiem 1:9), un Vēstulē Romiešiem 9:11 ir teikts: “*...tādēļ vien, lai Dieva nodoms piepildītos pēc Viņa paša izvēles.*” [Jaunā latv. Bībele]. To nevar izlasīt kaut kā citādāk. Dieva galvenais nodoms, mūžīgais nodoms bija apņemt līgavu pēc Viņa PAŠA izvēles, un šis nodoms bija Viņā; un, tā kā tas ir mūžīgs, tas bija izlemts vēl pirms pasaules radīšanas.

Tagad uzmanīgi uzklausiet un izprotiet, lūk, ko. Vēl pirms uzradās mazākā zvaigžņu putekļu daļiņa, vēl pirms Dievs bija Dievs, un bija zināms tikai kā Mūžīgais Gars (Dievs ir pielūgsmes objekts, un vēl nebija neviena, kas Viņu pielūgtu, tāpēc toreiz Viņš tikai potenciāli bija Dievs), līgava jau bija Viņa prātā. Jā, viņa tur bija. Viņa eksistēja Viņa domās. Un ko var pateikt par šīm Dieva domām? Tās taču ir mūžīgas, vai ne?

Dieva mūžīgās domas! Atļaujiet man jums pajautāt: “Vai Dieva domas ir mūžīgas?” Ja jūs spēsiet to ieraudzīt, tad jūs daudz ko sapratīsiet. Dievs ir nemainīgs gan Savā būtībā, gan rīcībā. To mēs jau izpētījām un pierādījām. Dievs ir neierobežots Savās spējās, un tāpēc Viņam kā Dievam ir jābūt viszinošam. Ja Viņš ir visu zinošs, tad Viņš nemācās un neapspriežas pat ne Pats ar Sevi, un nekad nepapildina Savas zināšanas. Ja Viņš var papildināt Savas zināšanas, tad Viņš nav viszinošs. Mēs varētu sacīt, ka kādreiz Viņš kļuvis viszinošs, taču tas nebūtu pēc Rakstiem. Viņš IR viszinošs. Viņam nekad nav bijusi kāda jauna doma par kaut ko, jo Viņam vienmēr ir bijušas un vienmēr būs pilnīgi visas Viņa domas; un Viņš zina beigas jau no paša sākuma, jo Viņš ir Dievs. TĀDĀ VEIDĀ DIEVA DOMAS IR MŪŽĪGAS. TĀS IR REĀLAS. Tās nav vienkārši kā kāds cilvēks ar projektu, kuru viņš ir uzzīmējis un kurš reiz iegūs matēriju un formu; bet tās jau ir reālas un mūžīgas, un tās ir daļa no Dieva.

Vai jūs redzat, kā tas notiek? Dievam vienmēr bija Viņa domas par Ādamu. Ādams, kā Dieva doma, vēl nebija izpausts. Psalmis 139:15-16 dos jums nelielu priekšstatu: “*Manas būtnes veidojums Tev nebija apslēpts, kad es slepenībā tapu radīts, zemes dziļumos veidots. Tavas acis mani redzēja kā bezmiesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstīti visi mani locekļi, jau izveidoti, kad to vēl nebija it neviena.*” [Latv. Bībele: “*...Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it nevienas.*” –Tulk.] Kā jau es sacīju, tas nebija rakstīts par Ādamu, taču tas dod jums priekšstatu un zināšanas, ka doma jau bija Viņa prātā un ka šī doma bija mūžīga un tai bija jātop izteiktai. Lūk, kad Ādams tika izveidots no zemes pīšļiem un Dievs radīja viņa garīgo būtni, tad Ādams kļuva par izteiktu Dieva domu, un šīs mūžīgās domas kļuva redzamas.

Mēs varētu ieskatīties gadsimtu dziļumos. Mēs redzam Mozu, Jeremiju, Jāni Kristītāju, un ikviens no viņiem bija savā laikā izpaustā Dieva mūžīgā doma. Tad mēs nonākam pie Jēzus, pie LOGOSA. Viņš bija pilnīgā un galīgā izpaustā DOMA, un Viņš tapa zināms kā Vārds. Lūk, kas Viņš IR un vienmēr BŪS.

Un tā, ir teikts, ka “Viņš mūs ir izredzējis Viņā (Jēzū) pirms pasaules radīšanas”. Tas nozīmē, ka mēs tur bijām KOPĀ ar Viņu Dieva domās un prātā pirms pasaules radīšanas. Tas šiem izredzētajiem piešķir MŪŽĪGU statusu. No tā nekādi neizgrozīsies.

Atļaujiet man šeit iestarpināt kādu domu. Pat mūsu dabiskā piedzimšana balstās uz izredzētību. Sievišķās olnīcas rada ļoti daudz olšūnu. Bet kāpēc gan noteiktā laikā nolaižas noteikta olšūna, un nevis kāda cita? Un tad, vīrieša spermā, nezināma iemesla dēļ, kāds noteikts spermatozoīds savienojas ar olšūnu, kamēr pārējie, kuri arī būtu varējuši tikpat viegli savienoties, vai tiem bija pat labākas iespējas to izdarīt, to

neizdarīja un aizgāja bojā. Aiz tā visa stāv kāds intelekts, jo citādi kas gan nosaka, vai tam jābūt zēnam vai meitenei, blondīnei vai brunetei, ar gaišām vai tumšām acīm u.t.t.? Paturot prātā šo domu, atcerieties Jozuu un Kālebu. Vai tad Jēzus neteica Jāņa Evaņģēlijā 6:49, ka “*Jūsu tēvi ir ēduši mannu tuksnesī, bet ir nomiruši*”? Šie tēvi, kas nomira, bija nepieciešami kā to cilvēku priekšteči, uz kuriem runāja Jēzus. Viņi gāja bojā, tomēr viņi bija Dieva dabiskajā izredzētībā, bet Jozua un Kālebs bija Garīgajā.

Taču turpināsim. Šie izredzētie bija ne vien Dieva mūžīgās domas, kurām savā laikā bija jātop izpaustām miesā; bet šie paši izredzētie ir nosaukti citā vārdā. Vēstule Romiešiem 4:16: “*Tādēļ no ticības, lai pamatā būtu Dieva žēlastība, lai apsoliņums būtu drošs visiem pēcnācējiem* [sēklai, dzimumam–Tulk.], *ne vien tiem, kas pakļauti bauslībai, bet arī tiem, kas seko Ābrahāma ticībai. Viņš ir mūsu visu tēvs.*” Vēstule Romiešiem 9:7-13: “*Ne arī tāpēc, ka tie cēlušies no Ābrahāma, visi ir viņa bērni. Nē! Pēc Īzāka tavs dzimums* [sēkla, pēcnācējs] *tiks noteikts.*” *Tas jāsaprot tā: nevis miesīgie bērni ir Dieva bērni, bet apsoliņuma bērni tiek atzīti par Viņa dzimumu* [pēcnācēju, sēklu]. *Jo tie ir apsoliņuma vārdi: ap šo pašu laiku Es nāksu – tad Sārai būs dēls. Bet tas nav vienīgais piemērs; arī Rebeka, kad tā bija grūta no sava vīra Īzāka, mūsu ciltstēva, vēl pirms viņas bērni bija piedzimuši, pirms tie bija darījuši ko labu vai ļaunu, tā saņēma šādu apsoliņumu: vecākais būs jaunākā kalps, – kā ir rakstīts: Jēkabu Es mīlēju un Ēsavu Es ienīdu.*” Vēstule Galatiešiem 3:16: “*Ābrahāmam un viņa dzimumam* [sēklai, pēcnācējam] *ir doti apsoliņumi. Nav rakstīts "un dzimumiem", tas ir par daudziem, bet par vienu: "un tavam dzimumam", proti, Kristum.*” Vēstule Galatiešiem 3:29: “*Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums* [sēkla, pēcnācējs], *mantinieki pēc apsoliņuma.*” Saskaņā ar Vēstuli Romiešiem 4:16 mēs redzam, ka Dievs ir devis Drošu apsoliņumu VISIEM no Ābrahāma sēklas [pēcnācēja], un Pāvils šo apzīmējumu attiecina uz sevi un visiem ticīgajiem, jo viņš saka, ka “Ābrahāms ir mūsu VISU tēvs”. Pēc tam Pāvils turpina un ne tikai sašaurina savu definīciju, bet drīzāk noslēdz to, jo 3. nodaļā Galatiešiem viņš attiecina šo SĒKLU (vienskaitlī) uz Jēzu un atzīst “bērnus no sēklas” par apsoliņuma bērniem un ka apsoliņums ir saistīts ar “izredzētību” jeb “Dieva izvēli”. Un tieši par to mēs arī runājam. Tie, kuri ir no šīs Karaliskās Sēklas, ir Dieva izredzētie; Dievs viņus iepriekš nolēma un iepriekš zināja, un viņi bija Dieva prātā un Viņa domās. Izsakoties vēl skaidrāk, Patiesā Kristus Līgava bija Dieva domās mūžīgi, kaut arī neizpausta, līdz kamēr viņi visi neuzradīsies īpaši noteiktajā laikā. Kad uzradās katrs loceklis, tas bija IZPAUSTS un ieņēma savu vietu ķermenī. Tādējādi šī līgava ir burtiska IZSACĪTĀ VĀRDA SĒKLAS LĪGAVA. Un kaut arī viņas nosaukums ir sieviešu dzimtē, viņa tiek saukta arī par “Kristus ķermeni [miesu]”. Ir pilnīgi neapstrīdami, ka tā viņai ir jāsaucas, jo viņa bija iepriekš nolēmta Viņā, nāca no tā paša avota, kopā ar Viņu bija mūžīga, un tagad izpauž Dievu ķermenī [miesā], kas sastāv no daudziem locekļiem, turpretim kādreiz Dievs bija redzams VIENĀ LOCEKLĪ, mūsu Kungā Jēzū Kristū.

Nu ko, šeit mēs nonākam pie kāda slēdziena. Tāpat kā mūžīgais Logoss (Dievs) bija skatīts Dēlā, un Jēzū mājaja visa Dieva pilnība miesā, un šī Mūžīgā Persona bija Tēvs, kļuvis redzams miesā, un tādā veidā Viņš iemantoja Dēla nosaukumu; tāpat arī mēs, Viņa domās būdami mūžīgi, savā laikā kļuvām par Izsacītā Vārda Sēklas, kas ir atklājusies miesā, daudzajiem locekļiem; un šīs mūžīgās domas, kuras tagad atklājas miesā, ir Dieva dēli – tieši tā mūs arī sauc. MĒS NEKĻUVĀM PAR SĒKLU, PIEDZIMSTOT NO AUGŠAS. MĒS JAU BIJĀM SĒKLA UN TĀPĒC PIEDZIMĀM NO AUGŠAS, JO ATDZIMT VAR TIKAI IZREDZĒTIE. Mēs spējām atdzīvoties tikai tāpēc, ka mēs BIJĀM SĒKLA. Ja tā NAV SĒKLA, tad tur nav ko atdzīvot.

Ļoti labi to iegaumējiet. Tagad spersim nākamo soli. “Izpirkt” nozīmē atpirkt. Tā ir darbība, kas atgriež pie sākotnējā īpašnieka. Dievs ar Savu Nāvi, ar izlietajām asinīm ATPIRKA SAVĒJOS. Viņš atpirka Izsacītā Vārda Sēklas Līgavu. “Manas avis dzird Manu balsi (Vārdu), un tās seko Man.” Jūs vienmēr esat bijuši aitas, jūs nepārvērtāties par aitu no sivēna vai suņa. Tas nav iespējams, jo ikviens dzīvības veids dod atkal tādu pašu veidu, un suga nemainās. Tā kā mēs bijām Dieva domās un pēc tam izpaudāmies miesā, tad ir jāpienāk dienai, kad mēs sadzirdēsim Viņa balsi (Vārdu) un, dzirdot šo balsi, aptversim, ka mūs sauc mūsu Tēvs, un sāksim apzināties, ka mēs esam Dieva dēli. Mēs izdzirdējam Viņa balsi un mēs iesaucāmies kā šis pazudušais dēls: “Izglāb mani, ak, mans Tēvs! Es atgriežos pie Tevis.”

Dieva dēls var ilgi klaiņot, pirms viņš sāks apzināties, ka viņš ir dēls. Un tik tiešām, ar daudziem īstiem kristiešiem ir kā tajā stāstā par ērglēnu, kuru izperēja vista. (Jūs zināt, ka ērglis simbolizē īstu ticīgo.) Un tā, kāds fermeris izņēma no ērgļa ligzdas olu un palika to zem vistas. Kad pienāca laiks, visi putnēni zem vistas izšķīlās. Cālīši jutās brīnišķīgi ar savu māmiņu vistu, bet mazais ērglēns nespēja saprast šo kladzināšanu un kašņāšanos mēslu čupā barības meklējumos. Badā viņš nenomira, taču tas viss viņu stipri mulsināja. Bet kādu dienu ērgļu māte, kura bija izdējusi šo olu, no debesu augstumiem ieraudzīja uz zemes šo mazo ērglēnu. Ar milzīgu ātrumu viņa metās lejup un no visa spēka iekliedzās: “Lido pie manis!” Viņš

nekad nebija dzirdējis ērgļa kliedzienu, taču, kad viņš to izdzirdēja pirmo reizi, kaut kas viņā saviļņojās, un viņam ļoti sagribējās mesties tam pretim. Taču viņam bija bail pamēģināt. Un atkal šī māte spalgi iesaucās, sakot, lai viņš paceļas vējā un seko viņai. Viņš atsaucās, sakot, ka viņš baidās. Viņa vēlreiz iekliedzās, saucot, lai viņš mēģina. Vicinot savus spārnus, viņš uzlidoja gaisā, un, atbildot savas mātes kliedzienam, pacēlās zilajās debesīs. Redziet, viņš vienmēr bija ērglis. Kādu laiku viņš uzvedās kā cālis, bet tas nespēja viņu apmierināt. Taču, kad viņš izdzirdēja šī varenā ērgļa saucieni, viņš nonāca savā vietā. Un, kad īsts Dieva dēls izdzird Gara kliedzienu caur Vārdu, arī viņš aptvers, kas viņš ir, un skries pie Varenā Pravieša Ērgļa un būs kopā ar Viņu debesu augstumos Jēzū Kristū.

TAGAD NĀK MŪSU TRIUMFĀLAIS NOSLĒDZOŠAIS AKMENS šai tēmai par Svētā Gara Kristību: Vēstule Galatiešiem 4:4-7: *“Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. Bet, ka jūs esat bērni, to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams Sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba, Tēvs! Tātad tu vairs neesi kalps, bet bērns, bet, ja bērns, tad arī caur Dievu mantinieks.”* Lūk, lūdzu. Jēzus Kristus atnāca, nomira pie krusta un īstenoja Izpirkšanu (atgriežot pie sākotnējā īpašnieka, nopērkot jeb samaksājot cenu), un tādā veidā IELIKA MŪS DĒLU KĀRTĀ. Viņš mūs nepadarīja par dēliem, jo mēs jau bijām Viņa dēli, bet Viņš mūs izvietoja kā dēlus; jo kamēr mēs bijām šajā pasaulē, miesā, neviens mūs nepazīna kā Viņa dēlus. Mēs bijām velna gūstekņi, un tomēr mēs bijām dēli. Un paklausieties, lūk, ko: **“TĀ KĀ JŪS ESAT BĒRNI, TO IR DIEVS APLIECINĀJIS, SŪTĪDAMS SAVA DĒLA GARU JŪSU SIRDĪS, UN TĀPĒC JŪS SAUCAT: TĒVS, TĒVS!”** Pār ko Vasarsvētku dienā nonāca Gars? Pār Dēliem. Un Korintā? Pār Dēliem, tajā laikā, kad tie KLAUSĪJĀS VĀRDU.

Kas tad ir Kristība ar Svēto Garu? Tas ir, kad Gars tevi kristī Kristus miesā. Tā ir piedzimšana no augšienes. Tas ir Dieva Gars, kas atnāk un piepilda tevi pēc tam, kad tu esi nožēlojis grēkus (pēc Viņa Vārda dzirdēšanas) un esi kristīts ūdenī, kas ir labas sirdsapziņas izlūgšanās Dievā.

Tas, ko mēs tikko kā izklāstījām, būtu visiem daudz vieglāk saprotams, ja visi ticētu mācībai par Dievu kā vienu Dievu, jo Dievā nav trīs personas, bet VIENA. Tādējādi NAV tā, ka mēs piedzimstam, kad mūsos ienāk Jēzus Dzīvības Gars, un vēlāk mūsos it kā ienāk Svētais Gars, lai dotu mums spēku. Ja tā būtu patiesība, tad kāpēc mēs darām kaunu Tēvam caur to, ka neļaujam arī Viņam piedalīties mūsu absolūtajā pestīšanā? Jo, ja jau pestīšana ir no Tā Kunga un ir trīs Kungi, tad VIŅAM (Tēvam) arī būtu kaut kas jādara. Taču ir nekļūdīgi redzams, kā Jēzus nepārprotami izskaidroja: ka Viņš un vienīgi Viņš ir Dievs un ka tikai un vienīgi Viņš ir Tas, Kurš ienāk ticīgajā. Jāņa Evanģēlijā 14:16 ir teikts, ka Tēvs atsūtīs citu Mierinātāju [Latv. Bībelē: *“...citu Aizstāvi”*–Tulk.]; bet 17. pantā ir teikts, ka Viņš (Jēzus) jau bija pie viņiem un vēlāk būs IEKŠĀ viņos [Jaunā latv. Bībelē]. 18. pantā Jēzus saka, ka Viņš nāks pie viņiem; 23. pantā, runājot ar mācekļiem, Viņš teica: *“Mēs (Tēvs un Dēls) nāksim pie viņa.”* Tādējādi Tēvs, Dēls un Svētais Gars, – tie visi ienāk vienlaicīgi, jo Dievs – TĀ IR VIENA PERSONA. Tāda atnākšana notika Vasarsvētku dienā. Nav divu Gara atnākšanu, ir tikai viena. Problēma ir tajā, ka cilvēki nezina patiesību, un viņi vienkārši tic Jēzum, lai saņemtu grēku piedošanu, taču nekad neiet tālāk, lai saņemtu Garu.

Pirms noslēgt šo tēmu, es zinu, ka jums ir kāds jautājums. Jūs gribat zināt, vai es ticu mācībai par pirms-eksistenci. Es neticu šai Mormoņu mācībai par dvēseļu pirms-eksistenci, tāpat kā es neticu dvēseļu reinkarnācijai jeb pārceļošanai. Esiet uzmanīgi un saprotiet, lūk, ko. Ne jau persona ir tā, kas nāk mūžīgi iepriekšnolemta no Dieva, – bet TAS IR VĀRDS JEB SĒKLA. Tā tas ir. Jau toreiz, tik sen atpakaļ, ka cilvēka prāts to nespēj aptvert, Mūžīgais Dievs ar mūžīgajām domām nodomāja un izlēma: **“JĒKABU ES MĪLĒJU, BET ĒSAVU ES IENĪDU** (Vēstule Romiešiem 9:13), **PIRMS VIŅI BIJA PIEDZIMUŠI UN PIRMS VIŅI BIJA DARĪJUŠI KO LABU VAI ĻAUNU.**” Redziet, tā bija DOMA, un pēc tam šī doma tapa izpausta, un Dievs izpirka Jēkabu jo tikai Jēkabs bija SĒKLA. Tikai Jēkabam bija sēkla; lūk, kāpēc viņš turēja cieņā pirmdzimtības tiesības un Dieva derību. Ja tu esi īsta sēkla, tu sadzirdēsi to Vārdu; Gars kristīs tevi Kristus miesā, piepildot tevi un dāvājot spēku, un tu saņemsi Vārdu savai dienai un periodam. Redzat, cik skaidrs kļūst šis patiesais pierādījums, kad Jums ir atvērts Vārds? Vēlreiz pievērsiet uzmanību, – Jēzus bija Karaliskā Sēkla. Viņš mājāja cilvēciskā ķermenī. Kad Gars Viņu aicināja (Doma, izpausta caur Vārdu), Viņš devās uz Jordānu un tur tika kristīts ūdenī. Pēc paklausības Vārdam pār Viņu nonāca Svētais Gars, un balss sacīja: *“Šis ir Mans mīļotais Dēls, klausiet Viņu.”* Šī balss neteica: *“Šis ir kļuvis par Manu Dēlu,”* Jēzus BIJA Dēls. Svētais Gars viņu visu priekšā apliecināja, ka Viņš ir šis Dēls Pēc tam, kad Viņš bija tādā veidā piepildīts (un tas pats šablons bija spēkā Vasarsvētku dienā un vienmēr kopš tā laika), Viņš devās ar apstiprinātu spēku, saņemot no Dieva pilno Dieva atklāsmi tam laikam.

Lūk, mēs atkal un atkal sakām, ka patiesais pierādījums tam, ka kāds ir kristīts ar Svēto Garu, ir šāds: *šis ticīgais pieņem Vārdu, kurš ir tam periodam, kurā viņš dzīvo.* Ļaujiet man jums to parādīt skaidrāk.

Šie Septiņi Periodi, kā tas ir izklāstīts Atklāsmes Grāmatas 2. un 3. nodaļā, aptver visu “pagānu pilno skaitu” laika posmu [Latv. Bībelē, Romiešiem 11:25 “...*pasaulēs tautas visā pilnībā...*”–Tulk.] jeb visu šo laiku, kurā Dievs nodarbojas ar pagāniem, lai viņus izglābtu. Katrā periodā bez izņēmuma, periodam domātā vēstījuma sākumā un beigās tiek sacīti vieni un tie paši vārdi: “*Efezas (Smirnas, Pergamas, Tiatiras, Sardū, Filadelfijas, Lāodiķijas) draudzes vēstnesim raksti; tā saka Tas...u.t.t., u.t.t....*” “*Kam ausis, tas (vienskaitlis) lai dzird, ko Gars saka draudzēm.*” Šeit ievērojiet, ka Jēzus (caur Garu), runājot Vārdu tam periodam, IKVIENĀ periodā vēršas TIKAI pie VIENAS personas. Tikai VIENS vēstnesis katrā periodā saņem to, kas Garam ir sakāms konkrētajam periodam; un šis VIENS VĒSTNESIS ir vēstnesis patiesajai draudzei. Caur atklāsmi viņš runā Dieva vārdā uz abām “draudzēm” – gan uz patieso, gan viltus. Tā šis vēstījums tiek nodots visiem; tomēr, lai arī tas ir nodots visiem, kam tas ir jādzird, šo vēstījumu pieņem tikai noteikta grupa un noteiktā veidā. Tas tiek pieņemts individuāli. Ikviens šīs grupas indivīds ir no tiem, kurš ir spējīgs sadzirdēt to, ko saka Gars caur vēstnesi. Tie, kuri dzird, nesaņem paši savu atklāsmi, tāpat arī grupa nesaņem savu kopējo atklāsmi, BET IKVIENS DZIRD UN SAŅEM TO, KO VĒSTNESIS JAU IR SAŅĒMIS NO DIEVA.

Lūk, nedomājiet, ka tas ir kaut kas dīvains, jo Pāvils noteica šo kārtību (šablonu), būdams zem Dieva rokas. Tikai un vienīgi Pāvilam bija pilnā atklāsmē viņa laikam, kā to pierāda viņa tikšanās ar citiem apustuļiem, kuri atzina, ka Pāvils bija Praviētis-Vēstnesis tā laika pagāniem. Un turklāt ievērojiet šo patieso piemēru Vārdā, ka tad, kad Pāvils gribēja iet uz Āziju, Dievs viņam neatļāva, jo avis (Viņa bērni) bija Maķedonijā un tās (maķedonieši) dzirdētu to, kas Garam bija sakāms caur Pāvilu, bet cilvēki Āzijā nedzirdētu.

Precīzi šāds šablons ir piemērojams katram periodam. Lūk, kāpēc gaismā atnāk caur kādu Dieva dotu vēstnesi kādā noteiktā teritorijā, un tad (no šī vēstneša) šī gaismā izplatās caur citu cilvēku kalpošanu, kuri ir pareizi apmācīti. Taču, protams, ne vienmēr tie, kuri to dara, apgūst, cik nepieciešami ir sacīt TIKAI to, ko ir sacījis vēstnesis (atcerieties: Pāvils brīdināja cilvēkus, lai viņi sacītu tikai to, ko teica viņš; 1. Vēstule Korintiešiem 14:36 un 37: “*Kas sevi tur par pravieti vai Gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir TĀ KUNGA PAVĒLE. Vai tad Dieva Vārds ir no jums izgājis? Jeb vai tas pie jums vien ir nācis?*”). Viņi pieliek šeit, atņem tur, un drīz vien vēstījumam vairs nav tās tīrības, un garīgā atmoda nodziest. Cik uzmanīgiem mums ir jābūt, lai dzirdētu VIENU balsi, jo Garam ir tikai viena balss, un tā ir Dieva balss. Pāvils brīdināja, lai viņi saka to, ko sacīja viņš; tāpat darīja arī Pēteris. Viņš brīdināja, sakot, ka PAT VIŅŠ (PĀVILS) nevarēja izmainīt pat vienu vārdu no tā, ko viņš bija devis caur atklāsmi. Ak, cik svarīgi ir dzirdēt Dieva balsi, kas skan caur Viņa vēstnešiem, un tad sacīt to, kas šiem vēstnešiem bija dots, lai pateiktu draudzēm!

Es ceru, ka tagad jūs to sākat saprast. Iespējams, ka tagad jūs saprotat, kāpēc es neturos pie fundamentālistiem un vasarsvētku draudzēm. Man ir jāturas pie Vārda tā, kā to ir atklājis Dievs. Lūk, es neizstāstīju pilnīgi visu – tam būtu vajadzīga atsevišķa grāmata. Taču ar Tā Kunga palīdzību mums būs daudzas svētrunas, magnetafona lentes un vēstījumi par visiem šiem jautājumiem, lai palīdzētu jums saprast un sasiet kopā visus Svētos Rakstus.

“*Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka katra perioda draudzēm.*” Katrā periodā skanēja tas pats sauciens: “Dzirdi, ko saka Gars.” Ja tu esi kristietis, tu atgriezīsies pie tā, ko māca Gars, un tas ir šī perioda Vārds. Šo Vārdu sludinās katrs vēstnesis katrā periodā. Ikviens svaiga un īsta garīgā atmoda atnāks, kad cilvēki būs atgriezušies pie Vārda, kas domāts viņu periodam. Katra perioda sauciens, – tas ir pārmetums: “Jūs esat atstājuši Dieva Vārdu. Nožēlojiet grēkus un atgriezieties pie Vārda!” No pirmās grāmatas Bībelē (Pirmā Mozus grāmata) līdz pēdējai grāmatai (Atklāsmes grāmata) ir tikai viens iemesls Dieva neapmierinātībai, – tā ir Vārda atstāšana; un ir tikai viens līdzeklis, kā atgūt Viņa labvēlību – atgriezties atpakaļ pie Vārda.

Efezas Periodā un šīnī periodā, un katrā periodā, kuru mēs aplūkosim, mēs redzēsīm, ka tā ir taisnība. Un pēdējā periodā, kas ir mūsu periods, mēs ieraudzīsim Vārda aptumsumu, pilnīgu atkrišanu, kas noslēgsies ar lielajām bēdām.

Ja tu esi patiesā sēkla, ja tu patiešām esi kristīts ar Svēto Garu, tu vērtēsi Viņa Vārdu augstāk par tev nepieciešamo gaļas gabalu un alksi dzīvot ar KATRU Vārdu, kas nāk no Dieva mutes.

Tā ir mana patiesā lūgšana par mums visiem: lai mēs sadzirdam, ko Gars atnes mums no Vārda šodien.